

Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona

**L'EVANGELITZACIÓ I LA CATEQUESI,
TENEN RES EN COMÚ?**

Es complementen? s'interfereixen?

*Tesina de llicència
especialitat en l' identitat cristiana i diàleg*

Professor - director: Alfons Busto España
Alumna: M^a. Immaculada Farré Constantino
ISCREB Barcelona – Novembre 2022

INDEX	1
1.- INTRODUCCIÓ	2
2.- EVANGELITZACIÓ – NOVA EVANGELITZACIÓ:	7
2.1 Què pretén la nova evangelització	12
2.2 Evangelii Gaudium - Exhortació apostòlica del papa Francesc en relació a la nova evangelització – Església en sortida.	14
2.3 Importància dels laics en la nova evangelització. missió	19
2.4 Hi ha mètodes d’evangelització?	22
3.- CATEQUESI:	25
3.1 Introducció.	25
3.2 Què pretén la catequesi? Formació, continguts doctrinals, experiències.	28
3.3 Evangelii Gaudium – Exhortació apostòlica del papa Francesc en relació a la catequesi.	32
4.- NOVA EVANGELITZACIÓ - PRIMER ANUNCI I LA RELACIÓ AMB LA CATEQUESI?	35
4.1 Cal un primer anunci i una adhesió a la fe abans de la catequesi?	35
4.2 La importància de la comunitat cristiana.	38
4.3 La importància de la catequesi kerigmàtica i el catecumenat.	39
4.4 Per què és té la percepció que la catequesi fracassa?	43
4.5 Cal una “nova catequesi” i catequistes amb nous objectius?	44
5.- CONCLUSIÓ.	48
6.- BIBLIOGRAFIA	57

INTRODUCCIÓ.

Fa molt temps, en un recés programat per la nostra diòcesi, ens van convidar a llegir el text dels fets dels apòstols «El Bateig de l'eunuc etiop» (Ac 8,26-40).

“Felip i l'eunuc etiop

26 Un àngel del Senyor va dir a Felip:

--Vés cap al sud a trobar el camí que baixa de Jerusalem a Gaza. Ara no hi passa ningú.

27 Felip se n'hi anà.

Mentrestant, un eunuc etiop, alt funcionari i tresorer major de la Candace, és a dir, la reina d'Etiòpia, havia vingut en pelegrinatge a Jerusalem 28 i ara se'n tornava a casa seva. Assegut dalt del seu carruatge, estava llegint el profeta Isaïes. 29 L'Esperit va dir a Felip:

--Vés a atrapar aquest carruatge.

30 Felip hi anà corrents i va sentir l'eunuc que llegia el profeta Isaïes. Llavors li preguntà:

--¿Ho entens, això que llegeixes?

31 Ell li contestà:

--I com puc entendre-ho, si ningú no m'hi ajuda?

L'eunuc demanà a Felip que s'assegués amb ell dalt del seu carruatge.

32 El passatge de l'Esriptura que llegia era aquest:

Com una ovella portada a matar

o com un anyell

que calla mentre l'esquilen,

ell no obria la boca.

33 Humiliat, no li han fet justícia.

Qui podrà parlar

dels seus descendents?

La seva vida

és arrencada de la terra.

34 L'eunuc s'adreçà a Felip i li preguntà:

--Digues-me, ¿de qui parla el profeta, d'ell mateix o bé d'un altre?

35 Aleshores Felip prengué la paraula i, començant per aquest text de l'Esriptura, li va anunciar la bona nova de Jesús. 36 Mentre continuaven camí enllà, van arribar en un lloc on hi havia aigua, i l'eunuc digué:

--Aquí hi ha aigua. Què em priva de ser batejat?

(37) 38 L'eunuc va fer parar el carruatge, baixaren tots dos a l'aigua, i Felip el va batejar. 39 Quan hagueren sortit de l'aigua, l'Esperit del Senyor va arrabassar Felip. L'eunuc ja no el tornà a veure, però va seguir tot joiós el seu camí. 40 Felip es trobà a Asdod. I des d'allí va continuar fins a Cesarea, anunciant la bona nova per totes les poblacions on passava.”

Aquest text, em va impressionar molt ja la primera vegada que el vaig llegir i, com més ho anava fent, més m'interpel·lava, fins al punt que em vaig arribar a sentir amb mi mateixa els dos personatges del mateix. Primer em vaig sentir com l'eunuc, asseguda, assedegada, amb ganes de saber més de la fe cristiana, de descobrir i amb un gran desig de que algú m'ho expliqués. Sobretot que algú m'ajudés a descobrir i trobar resposta als interrogants que tenia, en aquell moment, dins meu. Com més descobria, més en volia saber.

Però, per altra banda, aquest text també m'ha fet sentir com en Felip, buscant pels camins en els "carruatges" de la vida de les persones, que busquen un sentit a tot plegat i ser jo la que els ho expliqui, intentant ajudar-los a trobar les respostes que busquen, no perquè les pugui donar, sinó perquè els surtin de dins el seu cor.

Durant la vida ens podem creuar amb molts «carruatges» en el nostre camí i en aquests haver-hi persones que no entenen res de la fe, ni n'han sentit a parlar mai, o també podem ser nosaltres mateixos els que anem al "carruatge".

La pregunta de Felip a l'eunuc: "*Entens el que llegeixes?*". I la resposta de l'eunuc: "*com puc entendre-ho, si ningú no m'hi ajuda?*", és la que m'ha fet pensar moltes vegades en la importància de l'evangelització i la catequesi, tant en la part receptora com en la part evangelitzadora. Aquest fet també m'ha fet qüestionar si hi ha d'haver un ordre en l'aplicació, si cal primer un anunci i una adhesió a la fe per continuar després amb la catequesi, o aquesta adhesió no fa falta per tal que la catequesi doni el seu fruit.

En aquest cas, veig que l'eunuc ja llegeix les escriptures i encara que no les entengui, hi ha una disposició de fons, una curiositat, un interès en conèixer-les i aleshores l'evangelització i la catequesi semblen més fàcils, ja que ell desitja que se li expliqui. Al mateixencontre, abans que Felip li expliqui, li pregunta pel sentit del text que llegeix, esperant la resposta de l'eunuc perquè Felip no vol coaccionar la seva llibertat. Quan Felip s'adona de l'interès de l'eunuc en conèixer les Escripures, de saber-ne el seu significat, és quan Felip fa el pas, i li explica sintetitzant la part més essencial, sobretot a qui es refereix el text, què vol dir i aprofita per anunciar-li la Bona Nova de la salvació de Jesús. L'eunuc, després de l'explicació per part de Felip, queda tan convençut que vol seguir Jesús i demana ser batejat.

Vist d'aquesta manera, sembla senzilla la tasca tant l'evangelització com la catequesi, possiblement perquè en aquest cas hi ha una obertura de part del catequitat. Però, ¿que passa quan alguna persona està asseguda i instal·lada al «carruatge» de la vida, i no té cap tipus d'interès, no sap ni es qüestiona el sentit de la vida ni de la fe i a més li és indiferent? ¿Com es pot suscitar l'interès per Jesús a aquestes persones? ¿I com se'ls dona a conèixer, iniciant per l'anunci de salvació o per la catequesi? ¿Com és pot saber què és millor?

Fa un temps, en una de les reunions de l'equip de la Delegació de Catequesi, de la qual n'era delegada, va sorgir el tema tant comú i que preocupa a tots: ¿Com es pot fer per evangelitzar i quin és el moment millor per començar a impartir catequesi i que aquesta fructifiqui?.

Doncs bé, ens vam qüestionar si la catequesi i l'evangelització tenien quelcom en comú. Si cada una hauria d'anar per la seva banda o si es complementaven. També s'opinava que sense l'evangelització prèvia no es possible la catequesi. La catequesi és molt important quan una persona s'ha adherit a la fe, però primer cal fer aquest pas. Algú altre deia que també es pot fer el pas a la fe des de la catequesi.

Com és molt normal hi van haver diverses opinions. Al final algunes d'aquestes afirmaven dràsticament que la catequesi sense l'adhesió prèvia a la fe en Jesús no serveix de res i no dona cap fruit. Uns altres es reiteraven en que la catequesi servia per complir els requisits que es demanen per rebre uns sagraments concrets, i que sense una evangelització prèvia o una nova evangelització tampoc tenia massa sentit, fet que és el mateix. També va sorgir que la catequesi s'hauria de centrar en ajudar a despertar l'experiència de Crist i de la fe en els cors dels catequizats, independentment de com es faci.

No va quedar res aclarit, tothom va donar la seva opinió i va costar molt arribar a un consens perquè tots i totes tenien vivències que avalaven totes les parts.

Personalment, per una banda, veig molt important l'evangelització, l'anunci com a primícia, però per l'altra, conec algunes persones que han fet el pas de la fe des de la catequesi, sobretot persones adultes, que s'han incorporat a la catequesi a rel d'iniciar-s'hi els seus fill/es per rebre un sagrament concret.

Com que aquest tema el veig molt interessant i ampli, m'he decidit d'escollir-lo com a tema d'aquest treball de tesina, cercant diverses opinions.

Ho especificaré en tres apartats: El primer sobre l'evangelització – anunci, el segon sobre la catequesi i el tercer sobre la relació entre elles. Cada apartat constarà d'uns subapartats com es pot veure en l'índex del treball.

Al primer apartat, després d'unes breus pinzellades del que és l'evangelització i la nova evangelització, cercaré que hi diu sobre el tema el papa Pau VI a l'Exhortació apostòlica *Evangelii Nuntiandi*, l'Evangelització en el món

contemporani. I el papa Benet XVI, a la carta apostòlica *Ubicumque et Semper*, on constitueix el Consell pontifici per la nova evangelització.

També, partint del significat del text dels actes del apòstols: “Jesús, diu als deixebles: «Rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tota Judea, a Samaria i fins a l’extrem de la terra» (Ac 1,8) cercaré que hi diu el papa Francesc en l’Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*, sobretot si té alguna relació amb l’Església en sortida, missionera i evangelitzadora.

Al segon apartat em referiré més concretament a la Catequesi, què és i què pretén la catequesi. Algunes aportacions del papa Francesc en l’Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium*; de l’Antic i Nou Directori General per la Catequesi i de l’exhortació post sinodal *Catequesi Tradendae* del Papa Joan Pau VI.

I al tercer apartat, intentaré contrastar si l’evangelització i la catequesi es complementen o s’interfereixen, segons les opinions anteriors i el que és més convenient segons l’època i realitat actual, pouant dels llibres i documents senyalats a la bibliografia d’aquest mateix treball. Opinions d’alguns catequetes com André Foisson i Josehp Geabert, acabant amb la conclusió final.

L’objectiu d’aquest treball és esbrinar si l’evangelització i la catequesi s’han d’impartir seguint un ordre, si poden anar conjuntament, o han d’anar completament separades l’una de l’altra sense cap connexió, per tal que donin fruit i el fruit sigui abundant.

De fet, davant la situació i la societat que estem vivint potser que faci variar l’ordre o els objectius que en un principi es veien més clars.

Mentre estava elaborant aquest treball va aparèixer la pandèmia Covid 19, fet que, ens agradi o no, ha canviat molt les perspectives tant en el referent a l’evangelització o nova evangelització com en la catequesi.

A rel d’aquesta pandèmia, totes les propostes per arribar a despertar la fe, totes les programacions de catequesi i de primer anunci s’han vist afectades, sobretot en la seva forma més tradicional i han sofert un canvi del tot inesperat. Canvi que si s’intenta aprofitar, podria ser una esclatxa, una entrada molt enriquidora. Els interrogants objecte d’aquest treball, si era més important la catequesi, l’evangelització o viceversa, si calia primer l’una o l’altra, potser s’han de repensar

encara més. Ara ens podem preguntar, ¿com podem els cristians anunciar la fe en Jesucrist a les persones adultes, infants, joves i adolescents en aquest moment que estem vivint? quina iniciativa post-pandèmica els podem proposar?. I, ¿com proposar la fe a persones que fins ara estaven ben segures en el seu “benestar” i veuen que en un tres i no res, els perilla la salut, l’escola, el treball, l’habitatge i es senten amenaçats per aquesta situació del tot inesperada? ¿Com podem els cristians presentar un sentit a les vides d’aquestes persones? I sobretot, ¿com els ajudem a afrontar la nova situació i el seu futur a la llum de l’evangeli?

El més difícil, crec, és suscitar a les persones el desig de creure. No es pot donar respostes si interiorment no hi ha preguntes, perquè aleshores no tenen cap sentit. Potser aquesta nova situació ajudarà a que algunes persones s’interpel·lin pel sentit de la vida, o potser també n’empenyerà a d’altres a viure el dia a dia sense cap plantejament.

Per això i més que mai calen missioners cristians «felips» que donin a conèixer arreu on es trobin el missatge de salvació, fins i tot als que, de moment, no veuen el sentit de la salvació.

En el moment actual, acabant aquest treball, he vist que havia d’aportar quelcom més, sobretot a la conclusió final, ja que hi haurà un abans i un després d’aquesta època de pandèmia i ens caldrà mantenir una mirada creient i oberta a noves iniciatives que puguin anar sorgint, tant siguin en l’àmbit de l’evangelització com en l’àmbit de la catequesi.

El que està clar és que sigui com sigui, als cristians els toca ser un altre “Felip”, que amb la força de l’Esperit Sant sàpiguen apropar-se a les persones, interpel·lant-les, ajudant-les, acollint-les i donar-los a conèixer que per molt malament que passin i visquin qualsevol situació, hi ha algú que les pot salvar, i que les salva ara i aquí, Jesucrist. Només cal acceptar aquesta gràcia, aquest regal.

2.-EVANGELITZACIÓ – NOVA EVANGELITZACIÓ:

No és neix cristià, sinó que el cristià, es va fent a mesura que va descobrint en ell la presència de l'Esperit Sant que el transforma per dins. L'eina que tenim al nostre abast per tal que aquest canvi pugui ser possible es l'evangeli de Jesús.

Els transmissors d'aquest evangeli tan valuós són els cristians i en un principi són ells els que l'haurien de fer visible, per una banda amb el seu testimoni de vida i per l'altra anunciant-lo de paraula, en el moment oportú. Sempre comptant amb la força de l'Esperit Sant.

Anunciar de paraula i d'obra la bona nova de Jesús i el seu l'evangeli és l'evangelització. Tot el que va viure, va dir, va fer Jesús és evangeli. Per tant, caldria anunciar-lo plens d'ardor per tal que el tresor que s'anuncia arribi als cors de totes les persones i les empenyi a optar pel seguiment a Jesucrist.

El papa Pau VI, en l'exhortació apostòlica *Evangelii Nuntiandi*, deia:

«La presentació del missatge evangèlic no constitueix per a l'Església quelcom d'ordre facultatiu; hi ha el deure que li incumbeix, per manament del Senyor, perquè els homes creguin i se salvin.

Aquest missatge es necessari. És únic. De cap manera podria ser reemplaçat. No admet indiferència, ni sincretisme, ni acomodaments. Presenta la bellesa de la Revelació. Porta, en ell mateix, una saviesa que no és d'aquest món. És capaç de suscitar per ell mateix la fe, una fe que té el seu fonament en la potència de Déu. És la veritat. Mereix que l'apòstol li dediqui tot el seu temps, totes les seves energies i que, si és necessari li consagri la seva vida.

La tasca de l'evangelització de tots els homes constitueix la missió essencial de l'Església. Evangelitzar constitueix l'alegria i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més pregona. Ella existeix per evangelitzar, és a dir, per a predicar i ensenyar, ser canal de la gràcia, reconciliar els pecadors amb Déu, perpetuar el sacrifici de Crist en la santa missa, memorial de la seva mort i la seva resurrecció gloriosa.

Evangelitzar és fer possible la humanitat nova que l'home anhela i Déu fa realitat: Evangelitzar significa per l'Església portar la Bona Nova a tots els ambients de la humanitat i, amb el seu influx, transformar des de dins, renovar la mateixa humanitat. Jo faig que tot sigui nou (Ap 21,5). Però la veritat és que no hi ha humanitat nova, si no hi ha en primer lloc homes nous, amb la novetat del baptisme i de la vida segons l'evangeli¹»

---

1 PAPA PAU VI, «*Evangelii Nuntiandi*», exhortació apostòlica. E.N. 5 i 14 – 1975

El primer evangelitzador és Jesús, n'és l'original, ell és el més gran evangelitzador i porta a les persones a Déu mateix, perquè ell ja en forma part.

Jesús ha passat el relleu de l'evangelització a l'Església, als cristians; missió que manté i la transmet. Enviada i evangelitzada, l'Església envia els cristians a predicar, però no a ells mateixos o les seves idees personals, sinó a un evangeli del que ni ells són amos ni propietaris absoluts, sinó instruments per transmetre'l amb tota fidelitat.

El Decret "*Ad Gentes*" del Vaticà II, reafirma que és l'Església la que té la missió d'evangelitzar.

«Tota l'Església sencera es missionera, l'obra d'evangelització és un terme fonamental del Poble de Déu»².

Aquesta missió ja té el seu origen en el Baptisme. Caldria que els batejats redescobriessin el seu baptisme, el seu sentit i fessin el pas cap a evangelitzar a l'estil de St. Pau:

«Ai de mi si no evangelitzés» (1Co 9,16).

La Nova evangelització doncs, demana nous evangelitzadors que redescobreixin que en el seu baptisme van esdevenir homes i dones nous, renovats per la gràcia de l'Esperit Sant. La renovació neix en el cor de cada persona, no és un fet extern a ell sinó que brota del seu interior, en forma part.

L'Església té el deure d'anunciar sempre i arreu l'Evangeli de Jesucrist. Aquesta missió ha assumit a la història formes i modalitats noves, segons els llocs i els moments històrics. A la nostra època, un dels trets característics ha estat la confrontació amb el fenomen de l'abandó de la fe, que s'ha manifestat progressivament en moltes societats i cultures que, des de segles, estaven impregnades de l'Evangeli.

Les transformacions socials que hem viscut en aquests darrers temps tenen causes complexes que amaguen les seves arrels en el temps i han modificat profundament la percepció del nostre món. I si per una banda, la humanitat ha conegut els beneficis innegables d'aquestes transformacions i l'Església ha rebut

---

² CONCILI VATICÀ II, «*Ad Gentes*», 35

estímuls per donar raó de l'esperança que porta, de l'altra s'ha verificat una pèrdua del sentit del sagrat i va calant, posant en dubte els fonaments que semblaven indiscutibles, com la fe en Déu creador i provident, la seva revelació en Jesucrist únic salvador i la comprensió comuna de les experiències fonamentals de l'ésser humà com el naixement, la mort, la vida en una família i la referència a la llei moral natural.

En vista de tot l'anteriorment exposat, i amb ànsia de fer arribar a tothom l'evangeli de Jesucrist, un dels passos que trobem es la constitució d'un nou Dicasteri, el Consell pontifici per a la promoció de la Nova evangelització

El dia 21 de setembre de l'any 2010, la Santa Seu, va publicar la carta apostòlica del Papa Benet XVI en forma de Motu Proprio "*Ubi cumque et semper*", en la que s'institueix un nou dicasteri de la Cúria Romana, el Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova evangelització. Com a president d'aquest Dicasteri, es va designar a l'arquebisbe Mons. Rino Fisichella.

Aquesta carta apostòlica està composta dels següents articles:

Art. 1.

- 1.1 Es constitueix el Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització, com a Dicasteri de la Cúria Romana, en el sentit de la Constitució apostòlica *Pastor Bonus*.
- 1.2 El Consell persegueix la seva pròpia finalitat tant estimulant la reflexió sobre els temes de la nova evangelització, com promovent les formes i els instruments necessaris per dur-la a terme.

Art. 2.

L'acció d'aquest Consell que es porta a terme juntament amb altres Dicasteris i Organismes de la Cúria Romana, està al servei de les Esglésies particulars, especialment en les dels territoris de tradició cristiana on amb més evidència es manifesta el fenomen de la secularització.

Art.3

Entre les tasques específiques d'aquest Consell es destaquen:

- 1ª. Aprofundir en el significat teològic i pastoral de la nova evangelització;
- 2ª. Promoure i afavorir en estreta col·laboració amb les Conferències Episcopals interessades, el poder gaudir d'un organisme per la difusió i realització del Magisteri Pontifici relatiu a les temàtiques relacionades amb la nova evangelització.
- 3er. Donar a conèixer iniciatives lligades a la nova evangelització a les Esglésies particulars, promovent la seva realització; aplicant activament els recursos existents als Instituts de Vida Consagrada, a les societats de Vida Apostòlica i també a les congregacions de fidels i a les seves comunitats.
- 4art. Estudiar i afavorir la utilització de les noves formes de comunicació, com a instruments per a la nova evangelització.
- 5e. Promoure l'ús del Catecisme de l'Església Catòlica com a fórmula essencial i completa del contingut de la fe per als homes i dones del nostre temps.

Actualment, el papa Francesc en l'audiència als participants a la plenària d'aquest dicasteri per la nova evangelització, dirigits pel mateix arquebisbe Mons. Rino Fisichella", resumia les accions abans esmentades de la següent manera:

«La Nova evangelització consisteix en donar esperança. L'anunci de l'evangeli és important amb el testimoni de vida, fins i tot abans que les paraules. Aquest testimoni ha d'estar dut a terme per persones creïbles, capaces de parlar i viure, com Jesús, el llenguatge de la misericòrdia.»

El papa Francesc reflecteix la seva preocupació davant les realitats que vivim, ja que molts batejats no són conscients de la seva tasca, ni han optat per la fe que processen.

El primordial de la nova evangelització, doncs, seria despertar el cor de les persones, des del seu lloc, des d'on estan i viuen. Ajudar-les a que s'interroguin, sí necessiten o no, ser salvades per Jesucrist. Sobretot si necessiten algun salvador en la seva vida o és consideren autosuficients.

Quan les persones descobreixen la fe en Jesucrist, descobreixen que ell, malgrat tot els salva, la seva vida canvia, fa un gir en bé dels altres i d'ells mateixos. Tothom hauria de poder descobrir en Jesucrist aquest model de "ser", plenament humà i que ajuda a viure en plenitud, ara i aquí.

L'evangeli, que és tan desconegut per molts, podria ser font de vida en la nostra societat, a cops tant necessitada de referents i de valors. Caldria ajudar a descobrir que, encara que Jesús, va ser un personatge fantàstic, que va viure en una època determinada i va transmetre uns valors com molts altres, va ser l'únic que ha promès la salvació.

La nova evangelització demana entrar en diàleg amb el món actual. Per poder entrar en aquest diàleg cal trobar noves formes, respecte, la voluntat de l'escolta atenta, i paciència sabent que no depèn d'un mateix. També demana acceptar la dinàmica d'utilització dels nous mitjans de comunicació i les seves tecnologies, entrar en contacte en tots els estaments que formen part de la nostra societat, el món de la cultura, de l'economia... Aquests mitjans actuals, ajudaran a que el món no s'aturi en la dimensió horitzontal de l'existència i a obrir-se en la dimensió vertical, cap a Déu.

Cal que la Bona Nova de Jesucrist, la Bona Nova de l'esperança arribi a tothom, si més no, com alternativa als criteris dominants, que ningú quedi sense aquest coneixement tant si decideix o no escollir aquest camí. Una societat en que el seu centre sigui voler viure la Bona Nova que ens proposa Jesucrist al seu evangeli, esdevindria una societat fraterna, solidària, acollidora, defensora i protectora de la vida, de la natura, reconciliadora, oberta, respectuosa..

Per tant, cal evangelitzar a tots els nivells i caldria que ho fessin tots els batejats; és la missió que tenen encomanada, pel sols fet d'haver rebut el baptisme. No ho han de fer solament els que tenen alguna tasca de responsabilitat en l'Església, sinó tots els batejats segons les seves possibilitats. Molts però, encara no s'han adonat del tresor que tenen al cor i que van rebre en el baptisme; pel que és necessari re-evangelitzar, portar la Bona Notícia de l'evangeli a aquestes persones i ajudar-les a descobrir el significat d'aquest sagrament i convidar-los a acceptar el compromís que comporta.

2.1 QUÈ PRETÉN LA NOVA EVANGELITZACIÓ?

El papa Francesc en una entrevista sobre la nova evangelització, en un programa de Radio Vaticano el 15/10/13, publicat després per *Aleteia*, remarcava uns trets essencials que caldria tenir en compte alhora de proposar una nova evangelització en el moment actual:

- a. Prioritat del testimoni.
- b. La urgència d'anar a l'encontre.
- c. Projecte pastoral centrat en l'essencial.

a.- Prioritat del testimoni.

El Papa demanava que hi hagi testimonis creïbles de fe, que amb la seva forma de viure, facin visible l'evangeli, i despertin als altres atracció per Jesucrist i per la seva bellesa, *bellesa de Déu*.

El papa Francesc explicava, a la mateixa entrevista, amb quin estil li agradaria que s'anunciés l'evangeli. Posava de referent a Sant Francesc d'Assis. Aquest demanava als seus frares que parlessin de Jesús al món que no el coneix o que li és indiferent, amb el llenguatge de la misericòrdia, gestos i actituds d'estimació, fins i tot abans que les paraules.

Tot batejat hauria de ser portador de Crist, així ho deien els pares de l'Església. Qui s'ha trobat amb Crist, de cor a cor, no pot guardar-se aquesta experiència per a ell, sinó que té la necessitat de compartir la seva joia i d'anunciar-ho als altres. La realitat però, és que moltes persones no han tingut aquest encontre, i son batejats. No tenen coneixement del que és ni el que implica aquest sagrament. Per tant, tal com ja he dit, fa falta una nova evangelització per donar a conèixer l'evangeli i començar de nou fins i tot als batejats. No tots els cristians viuen com a tals, i encara que per rebre un sagrament hi ha d'haver una adhesió a Jesús, avui dia tots sabem que aquest sagrament es demana per tradició, costum, o per superstició i per tant l'adhesió primera a la fe rarament hi és. Primerament, la nova evangelització, o reevangelització s'hauria d'adreçar als mateixos cristians que no viuen ni celebren la fe cristiana.

Seria important que tots els cristians és preguntessin sincerament, si ells transmeten o perceben dels altres el caliu de la fe quan es troben en el seu dia a dia.

Sobretot en el seu rostre personal i en la seva manera d'actuar s'hi reflecteix l'alegria d'haver conegut a Jesús?. És la part més essencial per començar a transmetre la fe.

b.- La urgència d'anar a l'encontre.

El segon punt i lligat amb l'anterior, va relacionat amb la "*urgència de sortir a l'encontre dels altres*". El papa remarca molt sovint la paraula «sortir» com a vocació del cristià. Sortir per anar cap als altres, dialogar amb tothom sigui quina sigui la seva fe sense por i sense renunciar mai a la fe cristiana, això es primordial. L'Església en sortida, seria aquesta església que es enviada a despertar l'esperança de la fe a tot arreu, principalment als llocs on és més difícil, fins i tot, a llocs i espais inhumans on un s'hi ofega perquè l'esperança no hi respira.

Tothom necessita l'oxigen de l'evangeli, el buf del Crist ressuscitat, per tornar a encendre els cors i per donar-los vida.

L'Església és la casa en la que les portes haurien d'estar sempre obertes, no tant sols perquè s'hi pugui trobar acollida, respirar amor i esperança, sinó també perquè els cristians puguin sortir a portar arreu el goig i esperança de l'evangeli. L'Esperit Sant els empeny a sortir del seu lloc i els guia cap a les perifèries de la humanitat.

Parlar d'anar als altres, no vol dir que s'hi ha d'anar, tal qual, guiats per una pastoral a cegues. La força que empeny i guia als cristians a fer aquesta tasca és la de l'Esperit Sant i l'Església no deixa mai un projecte pastoral a l'atzar o a la improvisació. El papa Francesc a la mateixa tertúlia comenta que,

«Sempre s'han de pensar i formular nous projectes, això sí, sempre centrats i reconduïts sobre l'eix central que és Jesucrist».

No serveix de res dispersar-se en programes secundaris o superflus, sinó que cal concentrar-se en la realitat fonamental, que és l'encontre amb Crist ressuscitat, en la seva misericòrdia, en el seu amor i sobretot en ensenyar a estimar com ell ha estimat.

Aquesta urgència d'anar a l'encontre que demana el papa Francesc, si ens hi fixem, ¿no és la mateixa que demanava Jesús convidant als seus deixebles a sortir de Jerusalem per anar a tots els llocs del món a anunciar el Regne de Déu?

«Rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tota Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8)

c.- Projecte pastoral centrat en l'essencial.

Per últim, l'entrevista acabava que el papa donava les gràcies als missioners evangelitzadors, catequistes, comentant que el seu treball és un servei preciós per la Nova Evangelització. Ressaltava la importància del lligam entre la catequesi i l'evangelització. I remarcava com a importantíssim, que els pares i mares siguin els primers catequistes dels seus fills i filles, els primers educadors en la fe dins la mateixa família, amb el seu testimoni de vida i amor. Per tant, demana que caldria ajudar a aquests pares i mares, partint del punt on estant, a descobrir o reafirmar el tresor de la fe, amb la força de l'Esperit Sant. I a ser possible que estiguin recolzats per la seva comunitat de base entrant a formar-ne part.

2.2 EVANGELII GAUDIUM. EXHORTACIÓ APOSTÒLICA DEL PAPA FRANCESC EN RELACIÓ A LA NOVA EVANGELITZACIÓ – ESSLÉSIA EN SORTIDA.

L'Església en sortida, el papa Francesc la defineix,

“Com una comunitat de deixebles missioners que primeregen, que s'involucren, que acompanyen, que fructifiquen i festegen. «Primerejar» vol dir que la comunitat evangelitzadora experimenta que el Senyor és qui pren la iniciativa. L'Església és la primerejada en l'amor i per això ella sap avançar-se, prendre la iniciativa sense por, sortir a l'encontre, buscar els llunyans i arribar a les cruïlles dels camins per invitar els exclosos...”³.

En la revista *cahtolic Net* – article de José Gómez Cerdà, s'enceta un diàleg amb el Papa Francesc, preguntant-li sobre: Què és una Església en sortida?, el Papa respon:

«L'Església en sortida és la sortida de l'Església al carrer, és una invitació a compartir la fe amb les persones que no freqüenten les esglésies de l'Església catòlica, gent que son bones persones que van pel carrer.»

El Papa Francesc, quan era arquebisbe de Buenos Aires, a Argentina, ja utilitzava aquesta expressió i encara ara es troben bastants països d'Amèrica llatina que utilitzen aquest terme: *Església al carrer*.

L'Església en sortida, Església al carrer, sempre ha existit; sacerdots, diaques, laics, religioses, religiosos, homes i dones de l'Església, sempre n'hi ha hagut al carrer. I el que el Papa pretén es actualitzar i ampliar aquesta acció.

---

³ PAPA FRANCESC, «*Evangelii Gaudium*», 24.

Ell vol orientar l'Església des dels fets tradicionals. L'encoratja, donant-li noves interpretacions amb un llenguatge que tothom pugui entendre i comprendre.

El Papa Francesc parteix de la certesa que tots els homes i dones tenen inquietuds en el seu cor, estaran ben o mal encaminades, però tenen inquietuds. Demana que aquestes inquietuds s'escoltin amb molta cura i es guiïn pel camí de l'evangeli. Ell no demana que es faci proselitisme!, no...! ell demana que s'hi vagi, s'escolti amb molta delicadesa i s'acompanyi des del punt on es troba la persona!.

Un altre terme que utilitza el Papa és "*Església que es mou*", perquè pren l'opció pels darrers. És l'Església que va a les perifèries, que surt de sí mateixa, que camina pel carrer. És l'Església inclusiva, que no viu per a sí mateixa perquè és totalment missionera, deixeb la missionera, hospital de campanya, camp de refugiats: deixa clar que, l'Església és més que una ONG, perquè el seu eix és Jesucrist.

L'església en sortida, seria aquesta Església que sap escoltar amb paciència i estimació les inquietuds de la gent del carrer, sempre amb l'alegria de Crist ressuscitat.

L'Església, tal com moltes vegades es percep, no té tant sols la missió religiosa, tancada en la part més privada de la realitat. L'església posseeix a més una missió política social, que es la font d'inspiració de les transformacions necessàries que ajuda a sortir a les persones cap una civilització de l'amor i de la compassió, deixant de banda l'individualisme materialista que es menja la solidaritat.

Aquesta Església en sortida hauria de retornar l'alegria i l'esperança als cristians, obrint les portes a tothom, començant per les del cor. Hauria de ser la casa «espiritual» on tothom hi té el seu espai. Més que doctrines i dogmes s'hauria d'optar per la tradició de Jesús, feta d'amor incondicional, de misericòrdia, compassió, i que per la força de L'Esperit Sant, es vagi revelant i actualitzant la seva inesgotable energia que humanitza.

Per tant, l'Església, els cristians, haurien de fer el gran i veritable pas de sortir d'on estan i fer arribar a tots els racons del món el missatge central de l'evangeli de Jesús, amb obres i testimoni de vida més que amb paraules.

Quan el Papa Francesc, encara era el cardenal Jorge Mario Bergoglio, va comentar que, un amic seu de Xile, li va explicar una anècdota que potser alguns s'hi poden sentir identificats.

«Diu que aquest amic xilè estava participant d'una missa quan es va adonar que el sacerdot estava molt preocupat per la quantitat d'espais buits, i va començar la seva homilia queixant-se de que el nombre de feligresos havia baixat considerablement. Aleshores el xilè, que ho estava escoltant va pensar "Això no ho ens ho ha de dir a nosaltres que ja hi som"!, això s'ha de dir a la porta, a fora, als carrers!».»

La missió, com a nucli de la vida cristiana, és una de les idees en què més ha insistit i insisteix el Papa Francesc. La majoria de països de tradició catòlica s'han acostumat a un catolicisme individualista i al·letargat. Aquesta actitud es revesteix amb el respecte de les creences de cadascú, a la privacitat que cada persona es mereix a l'hora de viure la seva fe. Amb aquestes actituds sembla que Jesucrist estigui al marge de la vida de les persones, fins al punt que els cristians viuen la seva fe en privat i no fan gaire visible el missatge evangèlic que creuen ni amb paraules ni amb obres. De fet, en la vida de cada dia, no es nota massa qui són els cristians.

Tota aquesta manera d'actuar, privada i individualista, hauria de fer qüestionar, si realment els que es diuen cristians, ho son i ho volen ser amb tot el compromís que comporta o volen continuar vivint la seva creença en l'anonimat, sense plantejar-se mai perquè creuen, vivint per costum o tradició la seva fe.

Fins i tot es pot veure que a les parròquies, molts cristians viuen la seva fe de forma tancada entre els grups ja establerts i entre les mateixes persones, doncs, aquests grups tant tancats priven que la fe surti a l'exterior i tothom la pugui conèixer.

En un encontre diocesà de catequistes, l'11 de març del 2000, el Papa Francesc, quan encara era el cardenal Jorge Bergolio, va ressaltar a la seva homilia:

«No es pot gaudir plenament de l'experiència de ser cristians sinó ens posem a la missió, des d'on estem i puguem. Hem de sortir a fora a anunciar que Crist ha ressuscitat i ens salva i ho hem de dir a totes les persones que trobem en el nostre camí. Sobretot a les persones que viuen sense sentit, sense esperança i sense il·lusió. Els cristians hauríem de sembrar esperança, hauríem de sortir al carrer, hauríem de sortir a buscar»

El tresor que Jesucrist ha passat en l'evangeli, no és per guardar-lo, sinó per transmetre'l i anunciar-lo als altres i a quants més millor.

Aquest impuls, aquesta crida a sortir a fora per anunciar la Bona Nova de Jesucrist és molt important i necessària per la vida cristiana i pel creixement en la fe.

En la Paraula de Déu apareix permanentment aquest dinamisme de «sortida» que Déu vol provocar en els creients. Abraham accepta la crida a sortir cap a una terra nova (Gn 12,1-3). Moisès va escoltar la crida de Déu: “Vés, jo t’envio” (Ex 3,10), i feu sortir el poble cap a la terra promesa (Ex.3,17). A Jeremies li digué:

«Onsevulla que jo t’enviï, hi aniràs» (Jr.1,7).

Avui, en aquest «aneu» de Jesús hi ha presents els escenaris i els desafiaments sempre nous de la missió evangelitzadora de l’Església, on tothom es crida a aquesta nova tasca missionera. Cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí més adequat, però tothom és convidat a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat, del propi jo i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l’evangeli.⁴

El papa Francesc, proposa algunes línies d’acció que poden encoratjar i orientar tota l’Església vers una nova etapa evangelitzadora, plena de fervor i dinamisme.

Ell mateix comenta que dins d’aquest marc, i en base a la doctrina de la constitució dogmàtica, *Lumen Gentium*, ha decidit entre altres termes, aturar-se en les següents accions:

- a. La Reforma de l’Església en sortida missionera.
- b. Les temptacions dels agents de pastoral.
- c. L’Església entesa com la totalitat del Poble de Déu que evangelitza.
- d. L’homília i la preparació.
- e. La inclusió social dels pobres.
- f. La pau i el diàleg social.
- g. Les motivacions espirituals per a la tasca missionera.

El Papa manifesta que tots aquests termes ajuden a perfilar un determinat estil evangelitzador que ell mateix convida a assumir en qualsevol activitat que es realitzi.

L’evangelització obeeix el mandat missioner de Jesús:

«Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l’Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.»⁵ (Mt 28,19-20)

En aquests versets es presenta el moment en que el Ressuscitat envia els seus a predicar l’Evangeli per tot arreu, de manera que la Bona Nova es difongui a cada

---

⁴ PAPA FRANCESC, «*Evangelii Gaudium*», 20.

⁵ PAPA FRANCESC «*Evangelii Gaudium*», 1-20

racó de la terra. I el que realment ajuda a avançar en el camí d'una conversió pastoral i missionera és rebre l'anunci de la salvació de Jesús.

La conversió pastoral només es pot entendre en el sentit de procurar que tots els actes que acompanyen les comunitats cristianes siguin missioners; que la pastoral ordinària en totes les instàncies sigui més expansiva i oberta; que els agents de Pastoral, catequistes, laics implicats estiguin en total actitud de sortida i afavoreixin la resposta positiva a tots aquells qui Jesús convoca.

La parròquia no és una estructura caduca, pot prendre formes molt diferents que requereixen la docilitat i la creativitat missionera del pastor juntament amb la comunitat. La parròquia, és capaç de reformar-se i adaptar-se contínuament, essent la mateixa Església que viu entre les cases dels seus fills i filles.

Perquè això pugui ser possible s'hauria de vetllar perquè la parròquia, comunitat...

- Estigui en contacte amb les llars i amb la vida del poble o ciutat.
- No sigui una estructura separada de la gent, que no sigui tant sols un grup que es troben entre ells.
- Sigiu presència eclesial en el territori.
- Sigiu un àmbit d'escolta de la Paraula.
- Sigiu un àmbit de creixement de la vida cristiana, de diàleg, d'anunci, de caritat generosa, d'adoració i celebració.
- Que encoratgi i tingui cura de la formació dels seus membres perquè puguin esdevenir agents d'evangelització.
- Que sigui una comunitat de comunitats i santuari on els assedegats van a beure per continuar caminant.
- Que sigui un centre constant d'enviament missioner, i
- Que estigui molt a prop de la gent, enmig seu.

També altres institucions eclesials, comunitats de base i petites comunitats, moviments,.. són una riquesa per l'Església que l'Esperit Sant suscita per a poder evangelitzar tots els ambients i sectors, on també s'hi pot aportar:

- Un nou fervor evangelitzador i capacitat de diàleg amb el món per ajudar a renovar l'Església.
- El contacte amb la parròquia del lloc i
- La possible integració en la pastoral orgànica de l'Església particular, que també es crida a la conversió missionera.⁶

2.3 IMPORTÀNCIA DELS LAICS EN LA NOVA EVANGELITZACIÓ. MISSIÓ.

En el Concili Vaticà II, un dels temes tractats va ser la restitució del laic en la seva activitat en l'Església. Es deia que els laics no fossin tan sols objecte d'evangelització perquè viuen enmig del món, sinó que esdevinguessin protagonistes i responsables de la mateixa. Per aquest motiu va sorgir el Document del Concili anomenat *Apostolicam actuositatem*, decret sobre l'Apostolat dels Laics. En aquest Decret, s'ha anat perfilant la vocació dels laics com a membres de l'Església. Laics que viuen al cor del món, enmig de les famílies, les fabriques, els llocs de treball, la política, l'economia, les comunicacions, l'esport... Doncs, la vocació del laic i la importància de la seva tasca seria l'anunci de Crist Salvador en tots aquests ambients. El laic no s'ha de separar del món, sinó que està plenament en ell.

El fet d'estar immers en el món, li dona la possibilitat de poder arribar on el sacerdot, a vegades, no pot o no li és fàcil l'accés. Essent del tot conscients que pels preveres la seva primera tasca i més important és la de l'evangelització, el laic el pot ajudar i en alguns casos a replanar o preparar el camí.

El Concili Vaticà II ens recorda que, tant la tasca dels preveres com dels bisbes no és tan sols l'atenció pastoral dels cristians que ja pertanyen a les comunitats cristianes. Sinó que tenen una tasca i obligació molt important que és l'anunci missioner de l'evangeli a qui no coneix Jesucrist.⁷

Es veu clarament que és una tasca diferent a la del ministeri pastoral i a la del servei litúrgic i sacramental. Aquests vindran després de l'adhesió a Crist. Es dona per suposat que primer cal l'anunci de l'evangeli i l'adhesió a Crist abans de poder fer el pas als serveis sacramentals, litúrgics i pastorals.

---

⁶ J. GEAVERT, «El primer anunci». *Proponer el evangelio a quien no conoce a Cristo*. Sal Terrae.

⁷ CONCILI VATICÀ II «*Lumen Gentium*», 28

El Papa Benet XVI, en l'Assemblea General Ordinària del Sínode dels bisbes (8 d'octubre 2012), deia:

“Els destinataris d'anunciar aquesta salvació als altres som tots: Jesús envia als apòstols i els diu: “Aneu a tots els pobles, i feu-los deixebles meus” (Mt 28, 19).

Els apòstols actuals, a qui es fa aquesta crida, son tots els laics cristians; son els que haurien de fer ressonar per tot arreu aquest missatge de salvació sobretot als no creients, als indiferents, als que no tenen cap intenció de creure i també als batejats que viuen en la indiferència de la fe.

Déu crida a tots i a tothom a ser un sol poble, una Església comunitat de creients, i convida a que aquest poble vulgui formar part del seu projecte.

Aquesta Església comunitat de creients seria, tal com ja s'ha dit, una Església on s'hi faci visible la misericòrdia de Déu, un lloc d'acollida i repòs, un espai on tothom s'hi senti estimat i valorat com el que és, fill de Déu.

Als documents del Concili Vaticà II, s'hi troba una crida a prendre consciència de la vocació dels laics i el fet que puguin posar al servei de l'Església i del món els dons rebuts. Els laics i laiques estant especialment cridats a fer present i operant l'Església en aquells llocs i circumstàncies on només ells i elles poden arribar a ser sal i llum de la terra. Per tant,

«en virtut dels dons que els hi han estat atorgats es converteixen simultàniament en testimonis i instruments vius de la missió de l'Església».⁸

«Els laics no solament estant convidats a cristianitzar el món, si no que la seva vocació va més enllà, se'ls demana que siguin testimonis de Crist en tot moment en mig de la societat i com a part activa de l'Església».⁹

«Els laics degut a la seva participació en la missió profètica de Crist estan plenament compromesos en la tasca evangelitzadora de l'Església. Amb la seva fe els correspon testificar la resposta de la veritat evangèlica, als problemes i necessitats que cada un es troba en la seva vida en societat. Això només serà possible si els laics viuen amb coherència l'evangeli».¹⁰

A part de ser instruments importants en l'evangelització, els laics també presten els seus serveis, recolzant als sacerdots i al bisbe de la seva diòcesi, com a

---

⁸ CONCILI VATICÀ II «*Lumen Gentium*», 33

⁹ Ibid, «*Gaudium et Spes*», 43.

¹⁰ *Chistifidelis Laici*, cf, 34

voluntaris o professionals en el ministeri comproment-se a les seves parròquies atenent algunes necessitats pastorals de la comunitat. Sobretot en els ministeris de la litúrgia (lectors, ministres de la comunió, en la música i cant); en la pastoral catequètica (catequesis, formació cristiana,..) Pastoral social (visita als malalts, participant a les organitzacions caritatives cristianes, ajudant els emigrants, en la defensa per la vida..) En la pastoral de l'espiritualitat (grups de pregària, recessos,..) en la pastoral familiar i pastoral juvenil.

En la Renovació carismàtica, comunitats de base, i en d'altres ministeris pastorals on es requereixi el seu ajut dins la comunitat local.

El Papa Francesc el dia 11 de gener d'aquest any en curs 2021, va treure a la llum una Carta Apostòlica en forma de motus proprio "*Spiritus Domini*", que estableix el ministeri de lector i acòlit a les dones. Que puguin ser lectores a les misses, ajudar a l'altar i distribuir la comunió. Aquesta carta introdueix canvis en l'actual Codi del dret canònic referent als laics i especialment a les responsabilitats de les dones.

En alguns llocs on faltaven sacerdots, les dones ja feien aquestes funcions i en diverses parts del món, els bisbats ja ho havien autoritzat, doncs, el Papa Francesc, en la mateixa línia, reconeix que cal fer definitivament oficial la presència de la dona a l'altar.

El Papa escriu en una carta adreçada a la Congregació de la Doctrina de la fe que:

«Em sembla oportú establir que poden ser lectors i acòlits no només el homes, sinó també les dones, aquí, a través del discerniment dels pastors i després d'una adequada preparació, l'Església reconeix la ferma voluntat de servir fidelment Déu i el poble cristià.»»

Els laics són la majoria dels que formen el Poble de Déu. Amb el temps ha anat creixent la consciència de la identitat i la missió del laic en l'Església. Encara que fins ara, les responsabilitats i tasques ministerials estaven destinades a laics homes. És un avenç aquest reconeixement cap a laiques dones, ja que n'hi ha moltes que fa molt i molt temps que d'una forma anònima han anat fent aquests serveis, especialment el de la missió evangelitzadora.

2.4 HI HA MÈTODES D'EVANGELITZACIÓ?

Per poder irradiar l'evangeli i viure'l com una possibilitat significativa davant i en bé dels altres, sembla no hi ha massa mètodes. Encara que el mètode i més que mètode, el fet visible que pot ajudar és el testimoni de viure coherentment l'evangeli. Tothom, qui més qui menys, té neguits, preguntes sense resposta, inquietuds. Potser, una de les millors maneres seria com poder ajudar a que les persones treguin aquestes preguntes fora, les verbalitzin. La part més fina de l'evangelitzador està en adonar-se'n i anar a l'encontre d'aquestes persones, fer-s'hi present, conèixer-les, com Felip a l'eunuc Etióp. Intentar diàlegs que provoquin i que els interpel·lin i fer-los sorgir les preguntes pel sentit de la vida i de la mort. La clau de l'evangelitzador, no es donar respostes immediates, sinó facilitar eines perquè aquestes persones puguin experimentar en la seva pròpia vida la resposta que estan buscant. Que puguin arribar a sentir en el seu cor la presència de Déu que les estima entranyablement en Jesucrist, que es sentin salvades. Quan una persona es sent estimada i acollida per Déu en el seu interior, té ganes de conèixer-lo cada vegada més, i aleshores seria el moment, si no hi pertany, d'integrar-se a la comunitat cristiana i encetar un camí de catequesi o catecumenat per anar vivint la seva experiència de fe recolzat per les persones que ja en formen part.

De mètodes, sempre se'n ha proposat i se'n proposa, tots poden ser viables, però a la llarga, si no estan recolzats per una comunitat de base creient, si no disposen d'un bon coixí de persones amb la vivència i testimoni de fe autèntica, desapareixen. Potser abans de pensar en mètodes, caldria pensar en evangelitzadors totalment convençuts i la seva manera de viure l'evangeli, el seu testimoni, ja seria el gran mètode que aniria fent extensiu l'anunci de la salvació de Jesucrist.

El creient, hauria de viure coherentment l'evangeli i ser-ne testimoni amb la seva vida. No és fàcil. Però hauria d'anar en aquest sentit, sinó difícilment serà creïble tot el que pugui anunciar.

Es podrien ressaltar uns requisits que caldrien en la persona creient evangelitzadora i que no es poden obviar si es vol arribar a interpel·lar sobre la fe a altres persones:

- L'evangelitzador hauria de tenir una intensa relació de fe, amor i esperança en Déu.

- Hauria de ser una persona seduïda per l'amor de Déu. La recerca de Déu en la Paraula, la pregària, la celebració de la fe i els sagraments haurien d'embolcallar la seva vida.
- L'evangelitzador hauria de cercar l'amor mutu entre tots els cristians:

«Que us estimeu els uns als altres, així coneixeran que sou deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres». (Jn 13,34-35)
- L'evangelitzador hauria de ser portador de bones obres. Hauria de viure d'una forma correcta, èticament parlant. Deixar a una banda el que governa els diners, els beneficis, les ànsies de poder, la prepotència, la vanagloria, els èxits personals.. Si l'evangelitzador està agafat a alguna d'aquestes coses, per molta metodologia que utilitzi, li serà molt difícil transmetre l'evangeli.
- L'evangelitzador hauria de tractar a tothom per un igual, sense discriminar a ningú.

«El testimoni evangèlic que el món capta amb més convicció és el de l'atenció a les persones, la caritat envers els pobres i petits i amb els que més pateixen. La gratuïtat d'aquesta actitud i d'aquestes accions, que contrasten profundament amb l'egoisme present en l'home, provoca unes preguntes molt concretes que orienten cap a Déu i l'evangeli».¹¹

El millor mètode per ajudar a les persones a conèixer la fe, seria el testimoni de vida cristiana. Però, ¿com es pot fer arribar a les persones aquest testimoni evangèlic cristià, per a què, un dia, puguin arribar a ser elles mateixes missioneres? Doncs, tal com he dit abans, fer-se presents en els seus àmbits, en la seva vida, conèixer-les, interessar-se per elles, estar amb elles, que vegin en la forma d'actuar dels cristians la presència i el testimoniatge de l'amor. Com? Formant part dels seus grups i de la seva vida. «Si el grup cristià no s'aïlla de la gent, si està amb ella, es presentaran inevitablement múltiples possibilitats de trobament».¹²

I afegiria que, s'hauria de saber esperar el moment oportú per anunciar l'evangeli. Les persones no sempre estan apunt. Tothom té el seu «moment de Déu» durant la vida i no es pot forçar, arriba quan arriba i la clau està en saber adonar-se'n

---

¹¹ PAPA JOAN PAU II, «*Redemptoris Missió*», 42

¹² A. FOSSION, «*La catéchèse dans el cham de la comunicacion*» 1990, cap II.

i aprofitar. A vegades entre els cristians, el zel apostòlic es tant gran i l'interès en obtenir bons resultats en la seva metodologia d'evangelització es tant ambiciosa que abunda la idea d'anar ràpid, i no es té en compte com està ni per on passa la persona o persones a qui es vol anunciar. Moltes vegades aquest anunci del missatge evangèlic es fa de forma contundent, en grup i sense contemplacions, sense deixar espai a que l'Esperit actuï. Aquesta forma més brusca d'anunci pot provocar emocions fortes, que en un principi enforteixen el grup i sembla que porten a la conversió. Però si alguna persona encara no estava preparada, tot el que ha rebut s'esvairà i provocarà en ella l'efecte contrari.

De fet però, costa molt adonar-se de la disposició de cadascú, el més important es deixar pas i espai a la força de l'Esperit Sant, ell ja guia quin és el moment oportú.

Sense aquesta finor d'Esperit, moltes de les experiències missioneres viscudes ensenyen que els esforços sobre la preparació i la disponibilitat es poden veure frustrades per la realitat. A vegades hi ha persones que aparentment sembla que estant obertes, receptives i la reacció no és massa positiva; en canvi hi ha persones que aparentment sembla que no ofereixen cap disposició d'escolta i acollida del missatge evangèlic, i són les que és deixen sorprendre i l'acullen fent-ne vida.

«Cal anunciar l'evangeli amb valentia i assumir que en molts casos la llavor de l'evangeli no és acollida».¹³

---

¹³ J. GELAVERT, «*El primer anuncio*». *Proponer el evangelio a quien no conoce a Cristo Sal Terrae*

3.- CATEQUESI:

3-1 INTRODUCCIÓ.

«La catequesi és un acte de naturalesa eclesial, nascut del manament missioner del Senyor (Mt 28, 10-20). El seu propòsit, com el seu mateix nom indica, és fer ressonar contínuament l'anunci de la seva pasqua en el cor de cada persona, perquè la seva vida es transformi. Realitat dinàmica i complexa al servei de la paraula de Déu, la catequesi acompanya, educa i forma en la fe i a la fe, introdueix en la celebració del Misteri, il·lumina i interpreta la vida i la història humana. Integrant harmònicament aquestes característiques, la catequesi expressa la riquesa de la seva essència i ofereix la seva aportació específica a la missió pastoral de l'Església».¹⁴

En un principi doncs, la catequesi hauria de ser o d'estar al servei de la fe del creient, sobretot quan aquest ha fet el pas d'adhesió a la fe en Jesucrist. La catequesi faria la seva tasca quan una persona conscient de voler abraçar la fe cristiana decideix començar un itinerari per trobar-se cada vegada més unida a Crist mitjançant els sagraments i les celebracions del misteri. Ara però, en la nostra societat veiem que hi ha persones que demanen la catequesi sense haver fet aquest pas d'adhesió a la fe i sense ser conscients del compromís que comporta. I també molt sovint, és en l'inici de la catequesi on s'anuncia a Crist. L'adhesió, si és que n'hi ha, va paral·lela amb la catequesi com a ensenyament i experiència, perquè es allí on és pot descobrir el sentit de la vida de Jesús. Aquest tipus de procés conjunt, seria l'anomenat "*catequesi Kerigmàtica*". L'anunci, l'aprenentatge i l'experiència van de bracet.

La catequesi Kerigmàtica, hauria d'anar acompanyada d'aquest anar a l'encontre, acompanyant a formar part de la comunitat per esdevenir també deixeble missioner.

La catequesi no és només doctrinal, almenys no ho hauria de ser, sinó que hauria d'encaminar a poder compartir la vivència de fe en la vida de la comunitat, intentant fer-la créixer, experimentant l'alegria d'haver trobat el Senyor.

La Catequesi Kerigmàtica reflecteix l'acció que va fer Jesús amb els seus deixebles un cop ho van deixar tot per seguir-lo. Ells, davant la crida de Jesús, van

---

¹⁴ DIRECTORI GENERAL DE CATEQUESI, «Pontifici Consell per a la promoció de la Nova Evangelització», 55

fer el pas de seguir-lo i Jesús els instruïa, els acompanyava en el seu camí de descoberta de la fe. Ell també els demanava que després anunciessin i compartissin la seva experiència de fe viscuda a tot arreu, de paraula però també amb el testimoni de vida.

No s'hauria de donar per suposat que les persones que demanen la catequesi amb l'objectiu de rebre un sagrament, tenen fe, coneixen que és l'evangeli i volen seguir a Jesús. Molts dels que no saben res de la fe, ni de l'evangeli, aquest podria ser un bon moment per anunciar-los-hi.

El Papa Francesc diu que hi ha molta ignorància religiosa i fins i en tot en el relacionat amb la fe:

«Avui hi ha molts infants que no saben ni fer el senyal de la creu i això ja es signe d'analfabetisme religiós»

Per tant, la Catequesi Kerigmàtica podria ser la que ajudés a moltes persones a encetar un camí de conversió; Que ajudés a començar un camí de fe i seguir-lo, sempre acompanyats per persones creients de la seva comunitat.

Ja hem vist al capítol de la Nova evangelització que, a vegades, s'ha pensat que la catequesi havia de ser l'aprofundiment del Kerigma, de l'anunci de l'evangeli. Si una persona no havia optat per Crist no tenia sentit fer el camí de la catequesi. Però ara, al temps que vivim està ben clar que la catequesi no és distingeix de l'anunci de l'evangeli, diria que van en paral·lel, puen l'una de l'altra.

El camí d'aprofundiment s'ha convertit en camí d'anunci i descoberta. És important adonar-se que a través de la catequesi, cada persona pot descobrir que val la pena creure i començar el seu camí d'adhesió a Jesús, i això seria al revés del que s'havia pensat.

Mirat des d'aquesta perspectiva, la catequesi també formaria part de la tasca d'evangelització. És important que les persones madurin en el procés de la seva vida de cada dia seguint el seu procés de fe i el puguin contrastar..

La catequesi i la seva acció estan al servei de la professió de fe. Els que han tingut un encontre amb Jesucrist de cor a cor senten un desig creixent de conèixer-lo més íntimament, decidint-se per l'opció de llegir, escoltar, pregar i intentar viure l'evangeli juntament amb la comunitat de referència.

En les comunitats cristianes, la catequesi, juntament amb els ritus litúrgics, les obres de caritat i l'experiència fraternal, s'hauria d'acompanyar als iniciats en el coneixement de la fe i en l'aprenentatge de la vida cristiana. S'inicia un camí espiritual que provoca un canvi progressiu d'actitud i de costums, fet de renúncies i lluites, però també d'alegries i moments de goig que Déu concedeix sense límit. En aquest camí el cristià anirà coneixent i vivint conjuntament la seva fe amb la seva comunitat, fins al punt que sentirà la necessitat de rebre els sagraments d'iniciació com a passos visibles en la seva fe.

«El deixeble de Jesucrist, aleshores, estarà preparat per a la professió de la fe, quan, a través de la celebració dels sagraments d'iniciació, va quedant empeltat del Crist».¹⁵

«La catequesi d'iniciació posa les bases de la vida cristiana en els seguidors de Jesús. El procés permanent de conversió va més enllà del que proporciona la catequesi de base. Per afavorir aquest procés de conversió, cal una comunitat cristiana que aculli els iniciats o persones que desperten en la fe, per mantenir-los i formar-los en la mateixa. La catequesi corre el perill d'esterilitzar-se si una comunitat de fe i vida cristiana no acull al catecumen en una determinada fase de la seva catequesi».¹⁶

Seria important que, les comunitats cristianes grans o petites tinguessin en compte incloure en el seu procés catequètic o d'evangelització les següents fases:

- El Primer anunci de l'evangeli dut a terme amb el testimoni de vida i paraules.
- Un procés de catequesi, on sigui possible partir de diversos moments de fe. Saber discernir el punt on es troba cada persona i fer el possible per poder encetar o continuar el procés.
- Les homilies, predicacions, xerrades haurien de ser adequades als diversos processos.
- Aprendre a contrastar la vida de cada dia amb la fe. Lectura orant de la paraula. Llegir i intentar viure l'evangeli.
- Ajudar a pregar en comunitat, tothom ho pot descobrir i experimentar.

---

¹⁵ DIRECTORI GENERAL PER LA CATEQUESI, «Pontifici consell per a la promoció de la Nova Evangelització», 34

¹⁶ PAPA JOAN PAU II, «Catechesi Tradendae», 24

- Convidar a una formació teològica i Bíblica adequades.
- Intentar, per part dels preveres i persones preparades i adequades, acompanyar personal i espiritualment a totes les persones i tots els processos.
- Molt important proposar trobades amb la comunitat, en els seus diversos passos i processos de fe. Eucaristia, recessos, compartint algun àpat.. L'exemple de vida i testimoni de fe són les millors eines.
- Apostar per la cultura religiosa ja des d'infants a les escoles i si es possible en l'àmbit familiar.

Així respectant el procés i camí de fe de cada persona, tothom trobaria el seu moment de conversió, d'adhesió a Crist i de seguiment de l'itinerari de catequesi.

3.2 QUÈ PRETÉN LA CATEQUESI? FORMACIÓ, CONTINGUTS DOCTRINALS, EXPERIÈNCIES..?

Partint de la base que la majoria de les comunitats cristianes, o que s'anomenen cristianes, estant formades per persones que encara no han fet el pas de la fe, la catequesi podria permetre plantejar aquest interrogant a la comunitat cristiana:

¿Com és pot viure i portar a terme tota la dimensió comunitària de la catequesi i catecumenat en les comunitats que és diuen cristianes però en realitat, la majoria de persones que la formen no s'han adherit a la fe?

En aquestes situacions, caldria la proposta d'una catequesi, tal com ja he dit Kerigmàtica i renovadora, que fos capaç d'acompanyar, fins al punt de saber on es troba cada persona i proposar-li un inici o un seguiment des d'allí on es troba. Encara que és imprescindible el primer anunci de Jesucrist, aquest anunci es vindria fent juntament amb la catequesi. La catequesi Kerigmàtica, ajudaria a un coneixement i experiència però també a un seguiment. Ajudaria a que la persona pogués fer tot un procés de fe en comunitat.

Una persona que ha viscut la seva conversió, que s'ha decidit per Jesús, necessita poder fer els passos pertinents, necessita una catequesi que l'acompanyi des

d'on es troba; el millor seria encetar un procés de catecumenat. Fixem-nos Jesús és presenta als deixebles d'Emmaús, és posa a caminar amb ells i fa camí amb ells des d'on ells es troben, caminant.

Hem vist i comentat que la catequesi no respon precisament a aquestes expectatives, sinó que s'ha anat acomodant i adaptant a les exigències i a la indiferència de les persones. Normalment s'imparteix catequesi estàndard, sense saber per on passa la fe de cada persona, ni en quin punt s'està, ni es vetlla si prèviament hi ha hagut un interès per Jesús, per seguir l'evangeli o un desig de conversió.

Es donen uns conceptes per suposats o viscuts i potser la realitat és molt distant del que pensen i viuen. No hi ha una connexió entre vida i fe, que seria l'ideal.

Quan es programa la catequesi, el nucli central hauria de ser, com arribar a despertar les preguntes per la vida i la fe de les persones. Moltes vegades es programa al revés, s'intenta donar respostes a unes "no" preguntes. I sí del cor de la persona no hi sorgeix una pregunta prèvia, és molt difícil que aquesta persona s'interessi per la resposta. Aquesta és la realitat que majoritàriament es viu i serà molt difícil canviar-la, ja que encara està molt arrelada.

La vivència de la fe, moltes vegades queda emmascarada pels costums, tradicions i possiblement la indiferència.

La tasca de la catequesi, davant aquesta situació, ja ho he reflectit abans, seria crear un pla, que constés d'un procés d'anunci i seguiment de Crist, des del principi al final de la vida de cada persona. Aquest anunci i aquest procés es fondrien en la catequesi Kerigmàtica, tal com demana els temps que estem vivint. Tothom que tingués un interès per participar-hi hauria de començar per l'inici i a cada etapa, reflexionar la seva continuïtat. Aquesta catequesi, hauria de tenir obertura i espais on una persona s'hi pogués adherir, potser que fos per etapes, i a cada etapa anunciar a Jesucrist. Alguns potser ho escoltarien per primera vegada i a d'altres els reforçaria la seva fe.

A la catequesi li costa proposar un canvi i perquè no, una exigència. Sigui per impotència, per ideologia, per desil·lusió, resta instal·lada en programes conceptuals i li manca el coratge d'anar més endavant convidant a una exigència més radical i

d'experiència, tal com la situació mereix. Sense pensar-ho la mateixa societat porta els canvis, les persones demanen la catequesi sense conèixer Crist, per tant és en la mateixa catequesi que se'ls ha d'anunciar i el que pot representar per les seves vides.

La catequesi, en el temps que vivim, no és un annex a l'evangelització, sinó que forma part del mateix camí.

Per una catequesi ben viva, cal que la comunitat cristiana hi estigui implicada recolzant-se els uns als altres en el procés de la fe, des d'on estant, que sigui un coixí pels iniciats i tots els que ja han acceptat el procés de viure la fe conjuntament. La vivència de fe d'una comunitat cristiana, si és autèntica, seria el millor anunci de Crist i la millor catequesi. La mateixa vida de cada dia seria catequesi, passant-la de generació en generació. Per tal que això fos possible, la mateixa comunitat hauria d'haver passat pels moments durs d'una conversió i renovació vertaderes.

Si la comunitat cristiana, nova, renovada és viva i vertadera, ella mateixa serà anunci i vivència per les persones que en formen part.

És evident que no hi pot haver una vivència de fe ni catequesi en una comunitat que visqui de forma rutinària la seva fe perquè encara no ha experimentat la presència de Jesucrist viu a les seves vides.

En canvi si la comunitat es va renovant i va entrant en el misteri de Déu, l'anunci, catequesi i tot el procés cristià serà viu i actuant. Cal una bona comunitat de base per a poder experimentar el procés catequètic com a necessari i important. Un procés de fe sense comunitat no seria procés.

La catequesi no hauria de ser un servei puntual que les parròquies ofereixen per poder rebre un sagrament, la catequesi s'hauria d'oferir dins d'un procés de fe que forma part viva de la comunitat i és vivència compartida. Doncs, és en la comunitat i cada un en el seu moment, on es viu l'origen i el camí de la fe cristiana. La catequesi no és cap acció paral·lela a la vida de la comunitat, sinó que forma part del camí del seu procés cristià.

En el Directori General per a la catequesi, referint-se als sacerdots de la comunitat en la seva responsabilitat en la catequesi, diu:

«Com a tasca pròpia, entre altres, està la de suscitar en la comunitat cristiana el sentit de la comú responsabilitat cap a la catequesi, com a tasca que implica a tots»...

i afegeix, una altra tasca que es complementa amb l'anterior;

«L'integrar l'acció catequètica en el projecte evangelitzador de la comunitat i garantir la vinculació de la catequesi de la seva comunitat en el pla pastoral diocesà, ajudant als catequistes a ser cooperadors actius dins el projecte diocesà comú». ¹⁷

Això suposa una renovació de la comunitat en sí mateixa, no es pot fer el que està estipulat rutinàriament; sinó que s'hauria de preguntar per la seva vitalitat, i estar alerta, no tant sols per una possible renovació de les pròpies estructures, sinó per una possible renovació de la fe personal i comunitària, ajudant a redescobrir-hi la presència de l'Esperit Sant en cada persona.

Es impossible canviar i renovar la catequesi, si abans, o al mateix temps, no es renova la comunitat. Cal una comunitat viva que sigui el fonament del procés de fe de totes les persones que desitgin seguir a Jesucrist.

La resposta als problemes de la catequesi, no és tant sols una resposta metodològica o tècnica. No es tracta tant sols de programar nous materials, nous recursos, utilitzant noves pedagogies, estructures i programacions; encara que necessari, no es l'essencial.

La resposta de fons a aquests problemes és la revitalització de l'esperit comunitari que sosté la comunitat que creu i ho experimenta. Doncs, el que de fet evangelitza, el que ajuda a iniciar la fe, no són les activitats ni les accions pastorals programades en un calendari, sinó la mateixa vida de la comunitat cristiana en tota la seva esplendor, on el grup de catequistes en forma part. Aleshores introduir als catequitzats a la fe, seria molt més planer, ja que l'anirien vivint per immersió, juntament amb les seves famílies, en la mateixa vida de la comunitat.

També s'hauria de tenir en compte que en una mateixa comunitat hi ha situacions ben diverses, ritmes de vida i maneres de creure diferents. Per això, la clau més important on començar a viure i experimentar la fe seria en el cor de la família. Cada família pot transmetre aquests valors i creences als seus fills. Els pares són els primers evangelitzadors dels seus fills. La realitat està en què moltes famílies pateixen crisis matrimonials i familiars, donant origen a noves relacions, noves unions, i les situacions que en sorgeixen són complexes i sembla que a vegades

---

¹⁷ DIRECTORI GENERAL PER A LA CATEQUESI, D6 - C225

resten al marge de poder escollir una opció cristiana. Hi ha, però, algunes persones que tenen el desig de construir i viure en el sí d'una família cristiana.

Doncs, l'església com a gran comunitat, s'hauria de fer present i visible en aquestes realitats, acompanyant, de prop o de lluny, segons es requereixi a aquestes famílies o aquestes parelles.

«L'Església amb la seva atenció materna vol acompanyar els seus fills al llarg de tot l'arc de l'existència. Reconeix, però, que alguns moments són passos decisius, en que l'home es deixa tocar més fàcilment per la gràcia de Déu i es posa a disposició per un itinerari de fe. En aquests itineraris, serà apropiat valorar l'ajuda generosa i valuosa d'altres parelles que han viscut durant molt temps l'experiència del matrimoni».¹⁸

La comunitat cristiana, per ser realment el puntal en l'evangelització en tot el procés del camí de fe, hauria d'estar atenta en acompanyar integralment les famílies, sempre des d'on es troben.

Com és poden acompanyar les famílies?

Fent camí i procés cristià amb els joves que volen casar-se, amb els pares que es plantegen batejar un fill. Vetllar pels esposos i famílies joves, que sentin que no estan sols, que hi ha una comunitat de vida que els recolza i els acull. Acompanyar-los des de l'inici en el procés progressiu de fe quan demanin per als seus fills la catequesi. I sí ja formen part de la comunitat, l'inici a la catequesi serà un pas més del procés de fe.

Aquest camí de fe, fet vivència progressiva hauria d'impregnar tota la comunitat, on tots els membres més grans ajudin a experimentar l'alegria de conèixer Jesús als més joves i infants. On els pares i les famílies joves, a vegades tant desorientats, trobin en l'evangeli i en la comunitat que els acull el sentit de viure.

3.3 EVANGELII GAUDIUM – EXHORTACIÓ APOSTÒLICA DEL PAPA FRANCESC EN RELACIÓ A LA CATEQUESI.

Jesús va demanar als seus deixebles:

«Ensenyeu-los a observar tot el que us he manat»(Mt 28,20).

---

¹⁸ DIRECTORI GENERAL PER LA CATEQUESI. «Promoció per la Nova Evangelització», 232

Deixa clar que un cop anunciat l'evangeli cal un camí per comprendre'l i poder-lo madurar. No tant un camí doctrinal i de normes, sinó d'experiències i vivències que és el que correspondria a la catequesi.

«L'educació i la catequesi estan al servei d'aquest creixement. Està reflectit en varis documents oferts per la Santa Seu i per diversos episcopats, per exemple L'exhortació apostòlica *Catechesi Tradentae* (1979) i el Directori General per la Catequesi (1997) i el Nou directori General per la Catequesi (2020)».¹⁹

«La Catequesi té un eix fonamental que és el primer anunci o Kerigma, que hauria d'ocupar el centre de l'activitat evangelitzadora i tot intent de renovació eclesial».²⁰

Veiem que en aquesta exhortació la catequesi forma part de l'anunci i l'anunci es indispensable dins la catequesi i de forma continuada. Sempre s'ha de recordar l'estimació de Jesús a cada persona, tant que fins i tot va donar la vida per la seva salvació.

L'anunci de l'evangeli dins el procés cristià de fe ha d'escoltar-se moltes vegades i s'ha de recordar i reviuir moltes més. Per tant, l'anunci no es pot substituir per una formació solida més continuada, sinó que l'anunci és el que va il·luminant tots els passos, procés i experiències en la catequesi.

«L'anunci permet comprendre adequadament el sentit de qualsevol tema que es desenvolupi en la catequesi. És l'anunci que respon a l'anhel d'infinít que hi ha en qualsevol cor humà. La centralitat del kerigma demana certes característiques que avui son necessàries a tot arreu:

- Que expressi l'amor salvífic de Déu previ a l'obligació moral i religiosa.
- Que no imposi la veritat.
- Que apel·li a la llibertat.
- Que posseeixi unes notes d'alegria, estímul, vitalitat.
- Una integritat harmoniosa que no redueixi la predicació a unes poques doctrines a vegades més filosòfiques que evangèliques».²¹

«Es bo que tota catequesi presti una especial atenció al camí de la bellesa. Anunciar Crist significa mostrar que creure en ell i seguir-lo no és sols una cosa veritable i justa, sinó

---

¹⁹ PAPA FRANCESC, «*Evangelii Gaudium*», 163

²⁰ *Ibíd.*, 164

²¹ *Ibíd.*, 145

també bella, capaç de curullar la vida d'una nova resplendor i d'un goig profund, fins i tot enmig de proves.

És desitjable que cada Església particular encoratgi l'ús de les arts en la seva tasca evangelitzadora, en continuïtat amb la riquesa del passat, però també en la vastitud de les seves múltiples expressions actuals, en vista a transmetre la fe en un nou llenguatge parabòlic. Cal atrevir-se a trobar els nous signes, els nous símbols, una nova carn per a la transmissió de la Paraula, les formes diverses de bellesa que es valoren en diferents àmbits culturals, i fins i tot aquelles maneres no convencionals de bellesa, que poden ser poc significatives per als evangelitzadors, però que han esdevingut particularment atractives pels altres».²²

L'encontre amb Crist, l'adhesió a ell implica a la persona en la seva totalitat: el seu cor, la seva ment i tots els sentits. Per tant la catequesi Kerigmàtica ajuda a escoltar i a interioritzar la fe i porta tota la persona a l'abandó a Crist. A partir d'aquest moment s'enceta un procés que es va madurant juntament amb els ensenyaments i experiències que es van vivint que van afavorint i renovant l'encontre amb Crist.

«La catequesi fa madurar la conversió inicial i ajuda els cristians a donar un significat ple a la seva existència i educant una manera de viure com a creient conforme a l'evangeli».²³

«La catequesi persegueix algunes tasques interrelacionades entre elles, que s'inspiren en la manera en que Jesús formava els seus deixebles: feia conèixer els misteris del Regne, ensenyava a pregar, proposava actituds evangèliques, i els iniciava en la vida de comunió amb Ell, entre ell i a la missió».²⁴

Per poder viure la fe, és necessari conèixer-la, celebrar-la i fer-ne pregària amb la comunitat de creients. La catequesi hauria d'ensenyar a introduir tots aquests afers i apostar per tal que viure així esdevingués una realitat.

Tant l'evangelització com la catequesi puen de la Paraula de Déu. La Paraula de Déu és el seu eix i centre, sense la Paraula de Déu no hi podria haver ni evangelització ni catequesi.

---

²² Ibid, 167

²³ PAPA PAU VI, «*Evangelii Nuntiandi*», 44

²⁴ DIRECTORI GENERAL PER LA CATEQUESI. «*Promoció per la Nova Evangelització*», 2020, 79

4.- NOVA EVANGELITZACIÓ - PRIMER ANUNCI I LA RELACIÓ AMB LA CATEQUESI.

4.1- CAL UN PRIMER ANUNCI I UNA ADHESIÓ A LA FE ABANS DE LA CATEQUESI?

Aquest interrogant és l'eix que embolcalla tot aquest treball. Fins ara, és pensava que el primer anunci s'adreçava principalment als no creients i als qui, de fet, viuen en la indiferència religiosa. El primer anunci assumia la funció d'anunci de l'Evangelí i de la crida a la conversió. La catequesi, diferent del primer anunci de l'Evangelí, promovia i ajudava a madurar aquesta conversió inicial, educant en la fe a la persona que fa el pas de la conversió incorporant-se a la comunitat cristiana.

En el context social que vivim és veu i s'experimenta diferent, tal com he dit abans, l'anunci de l'evangelí i la catequesi formen un bloc. En la pràctica pastoral, no hi ha límits entre aquestes dues accions.

«L'Església posa de manifest la necessitat d'una catequesi que de manera coherent és pugui definir com a Kerigmàtica, és a dir, una catequesi que sigui un aprofundiment del Kerigma que es va fent carn cada vegada més i millor».²⁵

Les persones que accedeixen a la catequesi necessiten, en la majoria dels casos, una veritable conversió. Per això, l'Església desitja que, ordinàriament, una primera etapa del procés catequitzador és dediqui a assegurar la conversió.

«En la missió Ad gentes, aquesta tasca es du a terme en el pre-catecumenat. En la situació que requereix la “nova evangelització” es du a terme mitjançant la “catequesi Kerigmàtica” que alguns anomenen “pre-catequesi” perquè, inspirada en el pre-catecumenat, és el moment que es fa una proposta clara de la Bona Nova de cara a assolir una opció sòlida de fe. Només a partir de la conversió, i comptant amb l'actitud interior “del que cregui”, la catequesi pròpiament dita podrà dur a terme la seva tasca específica d'educació en la fe.»²⁶

L'exhortació Apostòlica, *Catechesi Tradendae*, quan situa la catequesi dins la missió de l'Església, recorda que,

«L'evangelització és una realitat rica, complexa i dinàmica, que inclou ‘moments essencials’ diferenciats entre ells”. I afegeix, “La catequesi és un d'aquests moments, en el procés total de l'evangelització”²⁷.

---

²⁵ DIRECTORI GENERAL PER LA CATEQUESI. «Promoció per a la Nova Evangelització», 2020

²⁶ Ibid, 1997, DGC 62

²⁷ PAPA JOAN PAU II «*Catechesi Tradendae*», 18 - 20C.

Això vol dir que hi ha accions que “preparen” a la catequesi i accions que “n’emanen”.

El moment de la catequesi Kerigmàtica és el que correspondria al període en el qual s’estructura la conversió a Jesucrist, donant més relleu a aquesta primera adhesió. Els convertits, mitjançant una educació i un aprenentatge acompanyats per la seva comunitat cristiana, són iniciats a la fe i a l’estil de vida propi de l’Evangeli.

Es tracta doncs, «d’iniciar-los en la plenitud de la vida cristiana».²⁸

La catequesi, quan du a terme aquesta funció d’iniciació de l’anunci de l’evangeli en diverses formes, el que fa és posar els fonaments de l’edifici de la fe. Altres funcions d’aquest anunci evangèlic aniran construint progressivament els diversos nivells d’aquest mateix edifici que formaria tot l’itinerari catequètic.

La catequesi d’iniciació – Kerigmàtica seria l’enllaç necessari entre l’acció missionera, que crida a la fe, i l’acció pastoral que alimenta constantment la comunitat cristiana. No és, doncs, una acció facultativa, sinó una acció bàsica i fonamental en la construcció tant de la personalitat del deixeble com de la comunitat. Sense ella l’acció missionera no tindria continuïtat i seria infructuosa. Sense ella, l’acció pastoral no tindria arrels i seria superficial i confosa: qualsevol tempesta faria caure tot l’edifici (Mt 7,24-27). En aquest sentit la catequesi s’ha de considerar moment prioritari en l’evangelització i la conversió va apareixent a mesura que es va coneixent el disseny de Déu.

Tal com ja he dit, en la catequesi Kerigmàtica s’anuncia la fe constantment, no es fa una vegada i prou, sinó que s’anuncia durant tot el procés sobretot l’essencial que, Jesucrist estima tothom, que va donar la vida per salvar totes les persones i ara està viu enmig del món. Aquest anunci afecta totes les dimensions de la vida humana i il·lumina totes aquestes dimensions de la vida de la comunitat en el processos de cada creient.

La pastoral i la catequesi, mirades des d’aquesta perspectiva, estan cridades a col·laborar juntes, perquè el missatge de Crist entri i formi part del cor de les persones i esdevinguin vertaders creients.

---

²⁸ DIRECTORI GENERAL PER LA CATEQUESI, 1997, DGC 63.

En el llibre de la saviesa hi trobem escrit:

«La Saviesa, que és única, ho pot tot; mai no canvia, però tot ho renova. A cada generació entra en les ànimes santes i en fa profetes i amics de Déu» (Sv 7,27).

En aquests versets s'hi ressalta la importància de l'actuació dels dinamismes espirituals, ja sigui, en el moment de la primera conversió en l'adhesió inicial a l'anunci evangèlic i en el procés realitzat en una conversió més profunda i permanent.

A l'església antiga, una persona demanava el baptisme quan s'havia convertit, ara, als nostres temps en moltes ocasions s'hauria de convertir el batejat.

«Fruit del testimoni i del primer anunci de Jesús Salvador són la conversió i el baptisme. La conversió és un do de Déu, obra de l'Esperit, que obre les portes del cor, perquè els homes puguin creure en el Senyor i confessar-lo. És un procés dinàmic i permanent que dura tota la vida, i exigeix un pas continuat de la “vida segons la carn” a la “vida segons l'Esperit” (Rm 8,3) que es concreta en el baptisme».²⁹

La conversió, per tant, és presentada com un acte o decisió de fe i també com l'acceptació de la formació o catequesi permanent en el procés de creixement en la fe. Si destaquen les següents etapes, el més adequat seria l'ordre en què estant reflectides, però en la practica pastoral és poden trobar mot barrejades entre elles:

- L'interès per l'evangeli (anunci)
- La conversió (canvi - baptisme)
- La professió de fe (catequesi)
- El camí cap a la perfecció (catequesi o formació permanent)

Veiem doncs, que per una part la conversió és obra de l'Esperit Sant ja present en la vida de les persones i per l'altra, la conversió és la resposta al primer anunci, la adhesió a la persona de Jesús i l'entrada al baptisme.

Aquestes dos posicions son conciliables, es complementen entre elles.

Encara que, la conversió és el procés de creixement espiritual de la persona amb el que s'obre progressivament a la imitació (discipulat) de Jesús, que és fa visible en el sagrament del baptisme, el cor de la conversió seria la transformació del mateix.

---

²⁹PAPA JOAN PAU II, «*Redemptoris Missio*», 46-47

Avui, normalment, es volen rebre els sagraments sense la conversió del cor, i aleshores és molt difícil que hi hagi una experiència interior de l'abraçada de Crist, perquè no s'ha descobert Jesucrist, no es creu vertaderament en ell i no hi ha el compromís a seguir-lo acceptant un procés cristià.

4-2 LA IMPORTÀNCIA DE LA COMUNITAT CRISTIANA

«Les comunitats cristianes, que sovint n'he parlat i en parlaré en aquest treball, són el grup de persones cristianes que viuen i formen part d'una parròquia, i totes les comunitats de les parròquies unides formen la gran comunitat que és la Diòcesi».³⁰

Totes les comunitats de creients estant vinculades a la vida, a les costums, a la història dels pobles que pertanyen i tenen el seu culte a la parròquia. S'amplia amb les comunitats de religiosos/es de la mateixa parròquia i tots formen la comunitat. Si aquestes comunitats, encara que actualment bastant envellides, són capaces de ser coixí per les noves generacions, serà molt més fàcil l'evangelització i la catequesi perquè a mesura que es va creixent es va vivint.

«Les comunitats cristianes haurien de ser caritatives, ajudar tothom que ho necessiti. També haurien de ser comunitats recolzades en la Paraula, en el Senyor. Comunitats orants, que preguen juntes. Cal estar atents a l'Esperit, vetllar sempre. La seva font de pregària hauria de ser sempre la Sagrada Escriptura i la Sagrada Tradició. I una comunitat que celebra junta la seva fe.»³¹

El Papa Joan Pau II deia:

«En el context de la societat actual, tancada a la transcendència, sufocada per comportaments consumistes, presa fàcil d'antigues i noves idolatries i, al mateix temps, assedegada de quelcom que vagi més enllà d'allò immediat, la tasca que a l'Església li espera Europa és laboriosa i apassionant alhora. Consisteix en descobrir el sentit del misteri, renovar les celebracions litúrgiques perquè siguin signes més eloqüents de la presència de Crist el Senyor, a proporcionar nous espais per al silenci, la pregària i la contemplació, a tornar als sagraments, especialment l'eucaristia i la penitència, com a font de llibertat i de nova esperança».³²

---

³⁰ PAPA JOAN PAU II, exhortació apostòlica *«L'església a Europa»*, 50

³¹ PAPA BENET XVI, carta encíclica *«Déu és amor»*, 31

³² PAPA JOAN PAU II, exhortació apostòlica *«L'església a Europa»*, 69

En la comunitat cristiana hi ha uns elements visibles que l'ajuden a créixer: el poble fidel convocat per la Paraula, la Professió de fe i la pregària de la comunitat; els signes sacramentals, el servei dels ministres ordenats que presideixen les comunitats i les obres de misericòrdia. Aquestes dimensions ajuden a que es propiciï l'encontre de l'home amb Déu, i a viure el misteri Pasqual.

La tasca de la comunitat, a més d'acollir i acompanyar les persones que s'hi fan presents, hauria d'evangelitzar, anunciar la salvació de Jesucrist, recolzar als fidels i portar aquella esperança que no mort. Si anem recorrent la història veiem que hi ha hagut moltes èpoques d'esperança però també de fracàs i frustració, de temor pel futur del món i de la humanitat. Durant els darrers segles, la cultura occidental ha viscut i exportat arreu tant esperança com pessimisme.

En aquest episodi de la modernitat i de la postmodernitat, el Papa Benet a la carta encíclica: *Salvats en esperança*, diu:

«Qui no coneix Déu, encara que tingui moltes esperances, en el fons està sense esperança, sense la gran esperança que sosté tota la vida. La vertadera, la gran esperança de l'home que resisteix malgrat totes les desil·lusions, només potser Déu, el Déu que ens ha estimat i que ens continua estimant, fins a l'extrem, fins al compliment total».³³.

Les comunitats cristianes doncs, haurien de transmetre a tothom que la plenitud de vida, no s'obté tant sols amb l'acompliment de normes i requisits de la vida de cada dia, sinó en la gran esperança que tot home està cridat per Déu mateix, a la vida amb ell, la vida eterna. Les comunitats cristianes, s'haurien de mostrar com autèntics deixebles de Jesús, i que amb la seva vida en fossin l'exemple que atreguin a d'altres.

4-3 LA IMPORTÀNCIA DE LA CATEQUESI KERIGMÀTICA I EL CATECUMENAT

Segons André Fossion, la catequesi tindrà més o menys rellevància segons les característiques de la societat on es viu.

«La catequesi hauria de ser un espai on s'hi pogués establir tot tipus de condicions per tal que la persona pogués tastar el caràcter saludable de la vida cristiana en la seva existència personal.

---

³³ PAPA BENET XVI, carta encíclica, *«salvats en l'esperança»*, 27

Proposa, «una catequesi d'iniciació que ajuda al coneixement personal per arribar a una maduresa humana i creient».³⁴

Comenta que, «una catequesi viscuda en una cultura de la democràcia ha d'afavorir una experiència i un espai de llibertat, on s'hi vegi reflectit el diàleg, la participació i la corresponsabilitat que els catequizats viuen. Davant, una societat crítica i científica, es presentarà com coherent i racional davant l'univers, científic i tècnic. S'haurien de treballar les condicions per tal que la fe sigui possible comprensible i desitjable. L'autor proposa realitzar un esforç per presentar una intel·ligència orgànica de la fe; testimonis significatius i activitats interessants que permetin presentar com alegre i desitjable l'anunci de la Bona notícia. La catequesi segons Fossion, hauria de propiciar diversos aspectes de la vida de l'ésser humà i de la vida cristiana com, les condicions per poder tenir una experiència personal de salvació i humanització, la llibertat en tots els aspectes i la racionalitat de la fe i les formes de parlar de Déu.

Centrant-se en aquests aspectes l'autor proposa tres orientacions fonamentals que permetrien una disposició catequètica:

- 1^a. En el terreny públic, promoure l'exercici de la llibertat religiosa. Fer-se present en el terreny públic i superar els espais eclesials on la catequesi està tradicionalment relacionada, i fer la pregunta per Déu, ja que aquesta té un caràcter social i comporta desafiaments col·lectius. Aquest tema, també s'hauria de poder trobar i debatre, en el terreny de la vida pública. Fossion pensa que la cultura actual no transmet la fe sinó més aviat la llibertat i, en aquesta lògica, l'acció catequètica de forma pública donaria a tots els ciutadans la possibilitat d'un exercici de llibertat religiosa encara més gran. Comenta que la catequesi pública no dona per suposada la fe, sinó que el seu objectiu és que els interrogants i preguntes religioses, també és puguin fer presents en els espais públics. Aquest fet, però, no seguiria la lògica d'una catequesi d'iniciació, però ajudaria a qüestionar i reorientar tot el que en ella és relaciona. Aquesta catequesi pública pot prendre diferents formes no tradicionals, com podrien ser: conferències, debats, testimonis, curssets formatius. Serien llocs i espais d'acció i reflexió de la pròpia vida, que permetrien penetrar poc a poc en el terreny públic.
- 2^a. L'orientació en el camp eclesial. Caldria promoure catequesi d'adults i de comunitats. Aquesta seria proposada dins les comunitats cristianes, recolzant-se amb elles mateixes.

---

³⁴ A. FOSSION, «*La catéchèse dans le champ de la communication*» 156, Paris.

Per l'autor, aquest espai, demanaria abandonar completament la catequesi d'infants i adolescents, posant tots els esforços, atenció i treball a la catequesi d'adults».³⁵

«El Directori General de Catequesi presenta també aquesta proposta de catequesi com la privilegiada».³⁶

Ressalta que l'edat adulta és una edat complexa on es viuen moltes responsabilitats, i tanmateix, és un moment on el missatge cristià es podria viure en plenitud.

Fossion presenta diverses formes de treballar aquesta catequesi, en les que hi destaca, la catequesi matrimonial i la dels pares que preparen als seus fills i filles per rebre el bateig. Proposa anar una mica més enllà, per exemple: Escollir activitats que ja es realitzen a les comunitats i introduir-les a la dimensió catequètica. Ex: catequesi a les corals, agafant de base els cants; dins el context de la ciutat o poble elaborar la seva història religiosa; catequitzar mitjançant les obres d'art que hi puguin haver; catequitzar amb formacions teològiques o, fins i tot, a través de la lectura d'obres culturals a la llum del cristianisme.

3^a. Promoure el catecumenat per adults. Per Fossion, el catecumenat submergeix les seves arrels en el terreny públic i l'introdueix en el terreny eclesial.»³⁷

«El catecumenat és una antiga pràctica eclesial, recuperada després del Concili Vaticà II (Cf. Sc 64-66; CD 14; AG14) oferta als convertits no batejats. Té una intenció missionera explícita i s'estructura com un complex orgànic i gradual per iniciar la fe i a la vida cristiana.»

El catecumenat és molt important com a espai on les comunitats poden trobar un model de formació i un lloc per a tots. La societat actual és mòbil i diversa, on li és necessària una pastoral que tingui diversitat de propostes i camins pels qui desitgin començar, recomençar o aprofundir el camí de la fe. El catecumenat es presenta com un itinerari adaptable a la diversitat de camins que es poden suscitar en la maduresa

---

³⁵ A. FOSSION, «*Dieu toujours recommencé. Essai sur le catéchèse contemporaine*», 1997, 43

³⁶ PAPA JOAN PAU VI, «*Catechèse Tradendae*», 1997

³⁷ A. FOSSION «*Dieu toujours recommencé. Essai sur le catéchèse contemporaine*», 1997, 47

de la fe, permetent un ambient propici i caracteritzant-se per ser un espai d'esperit de diàleg i d'intercanvi. Aquest camí obre a una experiència personal que fa créixer en l'autoestima, permetent que cada persona, com a única, vagi avançant al seu ritme.

Fossion, també ressalta la catequesi com a experiència. La seva preocupació és la de pensar llocs i espais en els quals és pugui viure una catequesi que toqui la vida de les persones superant els llocs habituals relacionats amb aquesta tasca. Ell és referent a l'experiència, el que s'ha viscut o viu, que pot arribar a deixar petjada tant en el pla afectiu com cognitiu.

L'experiència religiosa és considerada un element de la cultura i tradició. Algunes persones tenen algun tipus d'experiència d'ella, o positiva o negativa, que fa que es posicionin davant la seva creença d'una forma o d'un altra. L'experiència religiosa es refereix al reconeixement de l'existència d'una transcendència, d'una divinitat a la qual se li cedeix un espai en la forma de comprendre la història de la humanitat. Dins de l'experiència religiosa, hi ha l'experiència de la fe cristiana, en la qual la persona interpreta les seves experiències des de la fe en Jesucrist i la participació en la comunitat cristiana. L'experiència humana que vol donar la catequesi és que les persones visquin el seu procés de fe, tant positiu com negatiu, en el seu ambient, en les seves relacions i costums. Un cop assaborida aquesta experiència relacional, es podria complementar amb la catequesi d'estudi del missatge cristià, intentant trobar un equilibri entre les dues, essent un punt important i de partida per a poder treballar.

L'objectiu d'aquest procés conjunt seria procurar que aquesta experiència de vida que es va descobrint pugui ser lliurement viscuda e interpretada en la fe juntament amb la comunitat cristiana. Progressivament aniria sorgint un cercle hermenèutic on, les realitats quotidianes poden ser llegides des de la fe en Crist i el seu evangeli i les realitats de la fe poden ser interpretades i viscudes per les realitats de la vida.

Per tal que això pugui ser una realitat,

«Caldria que en els processos catequètics s'hi insertes una lectura creient de la realitat»³⁸

---

³⁸ R. PRAT, «*La misión de la Iglesia en el mundo. ser cristiano hoy*», Secretariado Trinitario. Salamanca 2004, 129 ss.

pel que seria necessari analitzar els contextos humans en els quals s'expressa la fe, tant ara com en el passat.³⁹

Fossion també veu la catequesi com un acte de comunicació. En la catequesi s'hi troben els components essencials de la comunicació, emissor, destinatari, un missatge propi amb les seves regles i codis, relació entre emissor i destinatari i els seus canals, llocs i organització.

La cultura contemporània és una cultura de la comunicació, on s'hi reflecteix, per exemple, els valors de l'intercanvi, del diàleg i el reconeixement mutu en la diferència. Aquesta realitat, al donar un valor central al dret d'expressió, qüestiona el pensament dogmàtic del missatge eclesial, esdevenint un important desafiament per la fe. Aquesta realitat exigeix revisar la forma de comprendre tot el dogmàtic, perquè per a molts, la paraula dogma és sinònim de rigidesa, contrari a la comunicació.

La comunicació és essencial en la catequesi i en el catecumenat perquè fa visible la relació entre Déu i totes les persones ajudant-les a treballar conjuntament.

Déu és comunica d'una forma o altra a totes les persones de tots els temps, amb l'objectiu de caminar juntes en el procés de fe, cada una des d'on està i en sinodalitat.

4.4- PER QUÈ ÉS TÉ LA PERCEPCIÓ QUE LA CATEQUESI FRACASSA?

L'objectiu de la catequesi, si es que se'n pot marcar algun, és el de fer ressonar contínuament l'anunci de la Pasqua del Senyor en el cor de cada persona, perquè la seva vida sigui transformada. La catequesi acompanya, educa i forma en la fe i a la fe. La catequesi, es molt important en el procés d'evangelització, ja hem comentat que són inseparables.

La catequesi a vegades fracassa, potser perquè no ha estat prou valenta per anar al cor de les persones, anunciant l'evangeli de Jesús explícitament i proposar un procés de conversió i itinerari creient. De vegades es dona per suposada l'adhesió a la fe i l'acceptació d'un procés cristià, però la realitat és que no hi ha ni una cosa ni una altra.

---

³⁹ A. FOSSION, «*Dieu toujours recommencé. essai sur le catéchèse contemporaine*», 1997, 85

Cada persona és única, cada persona te el seu moment i les seves vivències. L'important es adonar-se per on passa i fer camí des d'allí. Per això fa falta tal ja he comentat, la comunitat que la recolzi, perquè la coneix i sap on està i que desitja. No es pot acompanyar a les persones massivament en el seu camí de fe, per això es tan necessària la comunitat de base. Sense aquesta comunitat parroquial, no es pot viure els itineraris de formació cristiana a la mesura que necessiti cadascú, i aleshores pot passar que la catequesi fracassi.

El compartir la fe en comunitat, néixer i viure enmig de persones creients ajuda a que la fe sigui més viva i facilita el camí de la catequesi.

Per tant, quan tenim la percepció que la catequesi fracassa, potser no es tan la catequesi sinó l'entorn de creients que l'acompanyen. Es indispensable un gruix de comunitat creient perquè aquesta es pugui anar expandint i creixent.

Pot passar i passa que a vegades les comunitats cristianes, estant formades per persones més grans que ja han viscut la seva experiència i continuen vivint la fe més per costum que per convicció. Aleshores es molt difícil una transmissió de la fe que sigui fresca, autèntica i transparent. El que costa de fer i proposar, hi hauria de ser la prioritat, és renovar i ampliar les comunitats amb persones on el gruix més important hagi fet el pas de la conversió i la seva adhesió a la fe i segueixin un camí de catequesi o formació adequada al seu procés.

Ja he dit que, en aquest tipus de comunitats hi entraria tothom, des de les famílies, laics i laiques compromesos, agents de Pastoral, catequistes, ministres de l'altar, persones consagrades, diaques, preveres.

El fruits de caminar tots junts sinodalment, des del seu punt de creença, ajudarà a que les comunitats siguin vives i encoratgin a d'altres a continuar o encetar el camí de fe i formar-ne part. Cal una comunitat que sigui el coixí i referent en la transmissió de la fe i que la catequesi en formi part avançant conjuntament, per tal que no fracassi.

4.5 CAL UNA NOVA CATEQUESI I CATEQUISTES AMB NOUS OBJECTIUS?

El/la catequista, seguint el fil del que he anat dient, hauria de formar part de la comunitat cristiana que pertany. Celebrant, pregant, acollint, vetllant, col·laborant,

juntament amb la comunitat, hauria de ser un fort referent davant les persones catequitzades.

Per tal que el catequista sigui un catequista vocacional, a part de reunir els requisits anteriors, el Papa Francesc l'encoratja a caminar cap a:

1. Fixar els ulls a l'essencial de la fe.
2. Apostar per l'evangeli de la caritat.
3. Evitar la mundanitat que encega.
4. Fugir de l'escepticisme queixós.
5. Omplir-se de sensibilitat davant les necessitats.

I afegeix **sis claus essencials per poder ser catequista**, que és molt diferent de fer de catequista:

1. La catequesi no és un treball o una tasca externa a la persona del catequista, sinó que sempre s'és catequista, tota la vida gira al voltant d'aquesta missió.
2. El catequista ha de pouar constantment del primer anunci o Kerigma.
3. El catequista camina amb i des de Crist, no es una persona que parteix de les seves pròpies idees i gustos, sinó que es deixa mirar per ell, amb aquesta mirada que inflama els cors.
4. Quin és el model de catequista? L'exemple ens el dona Jesús mateix: ell es retirava per resar al Pare i immediatament sortia a l'encontre amb els famolencs i assedegats de Déu, per guarir-los i salvar-los.
5. El catequista, a més de creatiu, cerca diferents mitjans i formes per anunciar a Crist. S'hauria de saber adaptar, per tal que el missatge sigui més proper.
6. En la recerca creativa de donar a conèixer a Jesús, no s'ha de tenir por perquè ell va al davant d'aquesta tasca. Ell ja està en l'home d'avui i allí espera.

El catequista està cridat a transmetre l'experiència d'una trobada amb Jesucrist que ha viscut en el cor i no tan sols uns coneixements que ha adquirit.

No comunica el que sap, sinó que l'important és que comuniqui el que té al cor, la seva experiència de Déu i el que significa per a la seva vida.

Ser catequista és una vocació i una crida de Déu. Cada catequista hauria de poder respondre a la següent pregunta amb sinceritat: Per què t'has fet catequista? Què t'ha empès a ser catequista? Segurament que hi ha un munt de raons que porten a realitzar aquesta tasca. Potser ha estat una invitació dins la condició que un/a es troba com a creient vivint la seva fe. Com a resposta a un compromís com a pare o mare, per col·laborar, perquè tenia temps lliure i li agraden els infants...

Tot plegat, vist d'una forma superficial, sembla que el catequista sorgeix del no res, sembla que hi sigui per casualitat. Però, en realitat, res, als ulls de Déu, succeeix per casualitat. Sobretot, quan és ell mateix qui escull els seus col·laboradors més immediats, com són els catequistes.

«No sou vosaltres els que m'heu escollit a mi, soc jo qui us he escollit a vosaltres». (Jn 15,16)
És el mateix Jesús que ha fet que, tot l'entramat que hi ha entorn la crida, arribés al cor del catequista escollit. Ell sempre passa al davant i pot sorprendre a les persones. Totes les seves crides i les seves iniciatives configuren la història d'una vocació a ser deixeble missioner i testimoni de la fe.

El Senyor crida, però no pels mèrits o qualitats que és puguin tenir, sinó perquè vol. «Ell va cridar als que va voler i van anar amb ell» (Mc 3,13). Tot catequista està cridat a proclamar el nom i l'acció de Déu.

Els catequistes estan cridats a ser la carta de Déu, escrita al cor d'aquells a qui Déu ha posat al seu camí, no escrita ni amb tinta, ni amb ordinador, sinó amb l'esperit de Déu viu i no en tauletes de pedra, sinó en el cor de carn, humà.

Aquesta missió tan important pot sobrepassar, perquè és duu aquest tresor en gerres de terrissa, de fang, però sabent que el favor de Déu acompanya a cada un.

«Jo estaré amb vosaltres tots els dies fins a la fi del món». (Mt 28,20b)

Per tant, no sé si cal o no nous catequistes amb nous objectius, però sí s'hauria de tenir en compte que l'objectiu principal del catequista és donar a conèixer el que ha fet i com ha viscut Jesús, això és l'essencial. Si el catequista ho viu realment no ha de preocupar-se amb noves metodologies, sinó en confiar cada dia més en la força de l'Esperit Sant que l'embolcalla i transmetre aquesta confiança i esperança als catequizats que té al seu davant. El catequista sí que hauria de vetllar per la seva formació teològica, bíblica, pastoral, espiritual, com a procés permanent, però la

formació més important hauria de ser viure la seva fe en coherència, o sigui, vetllar que la seva identitat cristiana i la seva conversió espiritual siguin progressives i coherents en la seva forma de viure.

L'Església sempre ha confiat en la tasca dels catequistes. I el Papa Francesc, l'11 de maig 2021, ha instituït el ministeri de catequista, en una carta apostòlica en forma de motu proprio "*Antiquum ministerium*". Aquest ministeri és molt antic. Aquest ministeri ha estat i està al servei de l'ensenyança de les Escriptures i per ajudar al procés de la fe.

El papa reconeix a través d'aquesta carta el servei que fan tots els/les catequistes per transmetre la fe i per sostenir les comunitats cristianes on no es possible l'assistència continuada de preveres o persones de vida consagrada. El papa assenyala que ser catequista no es una feina sinó que es una vocació, un servei. Sempre s'és catequista.

5.- CONCLUSIÓ:

Després de les opinions que he cercat referent a la catequesi i nova evangelització, partint de la base i origen de les preguntes d'aquest treball: si l'evangelització i la catequesi tenen res en comú, si es complementen o s'interfereixen, veig que hi ha diverses formes d'enfocar-ho.

Troblem al ritual d'iniciació cristiana d'adults RICA, que la primera evangelització hauria de ser el pas previ abans d'accedir a la catequesi. També ho trobem a l'exhortació apostòlica *Evangelii Nuntiandi*, en el Concili Vaticà II "*Lumen Gentium*", a la carta apostòlica en forma de Motu Proprio "*Ubicumque et Semper*" del Papa Benet XVI, on constitueix el Dicasteri per la nova evangelització, i es remarca, molt clarament, que la prioritat és l'anunci de l'evangeli a qui no coneix Jesucrist; els ministeris pastorals, litúrgics i sacramentals vindran després. En canvi, a la carta apostòlica *Evangelii Gaudium* veiem que la catequesi té un eix fonamental que és el primer anunci. El Papa Francesc remarca que hi ha un lligam molt estret entre la catequesi i l'evangelització. El Kerigma hauria d'ocupar el centre de l'activitat evangelitzadora i tot intent de renovació eclesial. També diu que l'anunci de l'evangeli és el que hauria d'il·luminar tots els passos i experiències en la catequesi.

Està clar que, quan una persona s'adhereix a la fe, caldria oferir-li un itinerari, un aprenentatge indispensable i adequat per poder esdevenir deixeble de Crist en la mateixa comunitat on en forma part i a tot arreu. Això potser seria l'ideal, pas a pas.

Però, al temps que vivim podríem dir que Kerigma o primera evangelització i catequesi van lligats, els dos es complementen i es necessiten, l'un sense l'altre no serien fecunds. El Kerigma o anunci és un primer moment del camí, d'adhesió a la fe, per arribar a la conversió i decidir voler esdevenir cristià, demanant, quan sigui el moment, el sagrament del Baptisme.

Veiem que molts batejats, que representa que ja haurien d'haver fet el pas de la fe, s'haurien d'haver adherit a Crist, encara no ho han fet, però si que han demanat el sagrament del baptisme i ara estant batejats. Com es pot batejar una persona si encara no ha fet el pas de la fe? o si és un nadó, com és pot batejar si els seus pares i padrins encara no han fet aquest pas?.

Al text del principi del treball sobre *el bateig de l'eunuc etiop*, es veu ben clar: ell s'interessa, troba algú que li explica «Felip», ho entén, es converteix a la fe, i demana el baptisme.

Que vull dir amb això? Doncs que avui dia moltes persones s'apropen a la catequesi sense haver rebut cap anunci, sense haver fet el pas de la fe, o sigui sense haver fet els passos previs. Com deia el Papa Francesc:

«hi ha molts infants que encara no saben fer el senyal de la creu».

Què fer en aquests casos? Tal com trobem a *l'Evangelii Gaudium*, optar per una catequesi que anunciï la fe, una catequesi Kerigmàtica. És quan s'hauria d'introduir a la mateixa catequesi l'anunci de Crist ressuscitat. L'anunci i el pas de la fe es farien conjuntament amb la catequesi que també hauria de ser més experiència de Crist ressuscitat. Els coneixements més teològics ja vindran després, quan la persona ho demani perquè tingui necessitat de saber més. Quan s'adoni que si ningú li explica no ho pot saber, com *l'eunuc etiop*. A més, aquest anunci és tant important que no n'hi ha prou amb una vegada, s'ha d'anar renovant contínuament en tot el procés de catequesi, infantil, adolescents, joves i adults. L'anunci de l'evangeli hauria d'embolcallar totes les etapes de la vida cristiana.

A molts cristians els resulta difícil veure una esperança d'obertura a la fe en la situació de paganisme i de missió que ha creat el món occidental. Molts, fins i tot, recorden amb nostàlgia els temps passats i troben a faltar el que ja no existeix. Doncs, deixant els temps passats, aquests no tornaran, s'hauria de posar l'atenció en el moment actual, no deixant mai d'anunciar de paraula i obra a Crist ressuscitat.

Caldria treballar per una evangelització integral, des de l'anunci del Kerigma fins a la missió, per poder transformar la societat en la catequesi progressiva. Per tal que això fos possible, caldria tornar de nou al cor mateix de l'evangeli i intentar viure'l com vivien els primers cristians, en comunitat. Pensem que tot el nostre entorn, no només l'espiritual i religiós, sinó també el social i cultural està en procés de transformació. I és en tots els àmbits que hi hauria d'arribar el llevat de l'evangeli.

L'Església, cos de Crist, ha rebut la missió de viure immersa en el món que l'envolta, sigui quin sigui, i estimar-lo profundament. Per això, tots els cristians que

en formen part, s'haurien de sentir íntimament lligats al gènere humà i a la seva història.

En la nostra societat es pot topar amb barreres que dificulten l'anunci i transmissió de la fe, es pot veure uns fets i unes actituds que fan pensar, però que al mateix temps i amb la força de l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista de la missió evangelitzadora i de la catequesi, s'hi poden entreveure unes esclatxes d'esperança.

Les barreres que dificulten l'anunci i la transmissió de la fe son:

1.- La immediatesa de la vida.

Es vol i desitja que tot sigui immediat, es demana gaudir de la vida, poder sentir el màxim d'emocions a la vegada, i es viuen sense gaudir-ne i de forma ràpida, fet que porta a viure compulsivament i cremant etapes.

2.- El consumisme.

El consumisme es presenta com quelcom irresistible, encara que es sigui conscient que no es pot consumir tot, es palpa una atracció especial en comprar i consumir encara que no faci falta, com un desig que surt de dins el cor, i això no fa bé a la persona.

3.- La solitud i l'individualisme.

Majoritàriament es busca el bé individual, en general la tendència és mirar per un mateix, sense preocupar-se massa dels altres. I aquest egoisme desemboca a la soledat, a la infelicitat, a sentir-se malament sense trobar cap sentit a la vida. Donar i donar-se lliurement dona el sentit, però s'ha de descobrir.

4.- La por.

La por, sobretot als compromisos i responsabilitats a llarg termini o definitius, dificulten o retarden el qüestionar-se la pròpia vocació de vida.

5.-El respecte a la vida.

Malauradament massa vegades s'atempta a la vida dels no nascuts i potser es fa inconscientment o perquè no es troba ajuda immediata o cap sortida al problema que ho provoca. Per tant, es urgent que els cristians vagin a l'arrel

del que pot provocar una situació de desesperació o indiferència que fa actuar d'aquesta manera.

6.- La violència.

Tot tipus de violència sigui quina sigui, com acció terrorista, com a manca de solidaritat, com a indiferència davant les situacions desesperades que estan vivint moltes persones, opressió, abusos a persones vulnerables...

Els cristians, seguint l'evangeli de Jesús, haurien de solidaritzar-se davant aquests problemes, però primer caldria que s'adonessin d'aquestes realitats. De vegades aquests fets, com que es veuen cada dia, ja es perceben com a normals.

És en aquesta societat que la persona s'acostuma a tot i tot ho justifica.

Davant d'aquestes situacions, provocades per la manca d'amor dels uns cap als altres, és on s'hauria de donar a conèixer l'evangeli de Jesús, l'amor en majúscula, i com l'adherir-se a ell i a les seves propostes de vida, pot fer que totes aquestes situacions canviïn.

També caldria una bona formació en la catequesi per tal que es pugui experimentar el que Jesús pot fer per ells i s'adonin que no totes les accions que es duen a terme són bones ni en bé dels altres.

De fet, tal com s'ha anat reflectint en tot el treball, la clau estaria en anar creixent vivint la fe en comunitat tots, grans i petits. Que uns siguin referent i saviesa per als altres i aquesta fe creixeria en tots. Tot seria diferent, sense cap dubte.

Ressaltaria la importància dels testimonis, que ja ha sortit varies vegades, i la coherència en la forma de viure el cristià, seria encara mes important. Una fe viscuda de paraula sense transformar-la en obres no es creïble.

Tot el món està vivint una pandèmia que marca i ha marcat la nostra societat. D'entrada fa adonar que la persona és limitada i que no ho pot controlar tot; aquesta situació la posa davant de la seva impotència. Però malgrat això, ha sorgit moltíssimes persones que s'han lliurat gratuïtament als altres sense pensar en les conseqüències ni el que els podria passar. Aquestes persones, moltes potser sense saber-ho, viuen evangeli. Fan i han fet les obres de l'evangeli. Es lliuren per amor als altres sense esperar res a canvi.

«El goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes d'aquest temps, sobretot dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, tristesa i angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no ressoni en llur cor. Perquè llur comunitat es compon d'homes que, units en Crist, són guiats per l'Esperit Sant en el seu pelegrinatge cap al regne del Pare i han rebut el missatge de salvació que cal proposar a tothom. Per aquesta raó ella se sent de veritat íntimament unida amb el gènere humà i la seva història».⁴⁰

Doncs, cal anunciar l'evangeli a les persones que no el coneixen, cal anar al cor de la persona, que és on hi ha l'origen i on es gesten tots els pensaments i accions siguin bones o no ho siguin tant. Cal que tota persona conegui la salvació que Crist ens regala a tots, només cal conèixer-la i acceptar-la. Però, per poder donar a conèixer tot això s'ha de viure primer, s'ha d'experimentar dins el cor; si no és així, difícilment es podrà transmetre.

Davant la indiferència de fe que es respira en la nostra societat, el fet de que les comunitats cristianes estan formades per persones d'avançada edat fa plantejar que els cristians, sobretot els més joves que hi hagi, no poden continuar en l'anonimat. No n'hi ha prou en rebre visiblement un sagrament per anomenar-se cristià. El cristià ha d'escollir ser-ho, ha d'escollir viure-ho i ha d'escollir lliurement el compromís que comporta. Tot cristià hauria de poder dir a Jesús, tal com Pere li va dir:

«A qui aniríem, només tu tens paraules de vida eterna». (Jn 6,68)

El cristianisme que s'hauria d'anunciar i viure, és el que vivien els primers cristians, adaptat a la nostra època. Ells vetllaven perquè tothom tingués el necessari, pregaven junts per tenir la força necessària per poder afrontar les dificultats, escoltaven l'ensenyament, la catequesi dels apòstols posant-la en practica i donaven gràcies a Déu partint el pa plegats.

Ens trobem que molta gent està vivint l'evangeli, però com que no el coneix, no té ni idea que ho està fent. S'hauria d'explicar, de fer-los adonar que estan estenent el Regne de Déu amb la seva manera d'actuar. Veiem situacions de dolor, de malaltia, de pandèmia, que sembla que tot va malament, que tot està perdut, i es aquí quan sorgeixen noves i grans iniciatives de solidaritat, de voluntaris d'atenció per ajudar en aquestes necessitats.

---

⁴⁰ CONCILI VATICÀ II «*Gaudium et Spes*» 1-7 de desembre de 1965.

Ens trobem en la gran participació en campanyes a favor de les víctimes de grans desastres climàtics, també en les manifestacions a favor de la pau, en les maratons televisives que proposen per l'erradicació de determinades malalties, en el treball desinteressat de les ONG's. Ja és ben veritat que Déu "primereja" els cors, ell va al davant, i per la seva gràcia actua en el cor de les persones. Els cristians haurien de ser valents i fer adonar a aquestes persones, molt solidaries i lliurades, però potser tancades a la fe, que el que estant fent és, precisament viure tal com demana Jesús a l'evangeli.

Aquests fets d'amor al pròxim poden recordar les obres de misericòrdia, que és duen a terme moltes vegades sense consciència que ho són:

«tenia fam i em donàreu de menjar, tenia set i em donàreu beure» (Mt 25,35).

Potser n'hi ha molts que es confessen cristians i no arriben a viure l'evangeli tal com estan vivint aquestes persones anònimes en la fe.

Seria molt positiu que aquestes «obres de misericòrdia» identifiquessin a la nostra societat, sobretot als cristians. Que tots actuessin solidàriament, independentment de les diferències que hi puguin haver de procedència, ideologia, llengua, cultura, religió; que tots actuessin com a fills de Déu. Remar tots junts per sortir de la tempesta sense naufragar. Amb esperança que arribi un moment que tot el que es faci en bé dels altres sigui en nom de Jesús. Només en ell es pot pouar la força necessària per continuar.

Pensem que totes aquestes accions agafen forma quan es descobreix el significat de la vida, la mort i la resurrecció de Jesucrist en el cor de la persona. És en aquesta creença on es pot obtenir la força per anar endavant i creure en l'eternitat promesa per Jesucrist.

En aquest punt, totes les situacions millorarien perquè el coneixement i seguiment de Jesucrist pot canviar vides.

Avui s'entreveu la extinció d'un cristianisme, però no el final del cristianisme, que es troba en un estat al·letargat, potser per poder començar de nou. Creure de veritat, o tornar a creure, no és quelcom que sigui fàcil. Mai ha estat fàcil creure, i mai ha estat fàcil evangelitzar.

L'evangelització no es pot donar mai per suposada. Els cristians no són el resultat d'un treball fet, com es faria en una fàbrica. Ningú té l'habilitat ni el poder de crear la fe d'una altra persona.

«El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va» (Jn 3,8)

Avui es convida a pensar i a viure l'evangelització, no tant sols com un projecte que s'intenta realitzar, sinó com un esdeveniment que succeeix de manera sorprenent, doncs si l'evangelització en sí és una tasca difícil, el que sorprèn, és que es produeixi i, sense cap dubte, per la força de l'Esperit Sant.

Una persona que es converteix o retorna a la fe serà un gran motiu d'alegria, però mai el resultat d'un esforç o d'una conquesta humana. L'evangelitzador cristià sap d'entrada que la seva tasca és difícil, però també sap que es pot trobar amb moltes i felices sorpreses que no són fruit del seu treball, sinó de l'Esperit que guia el seu cor.

L'evangelitzador ha de sembrar a tot arreu, a tots els cors sense cap diferència. L'evangelitzador ha de tenir molt clar que Déu s'apropa a tothom i que aquells als que s'anomenen allunyats, moltes vegades poden sorprendre en la forma com poden arribar a comprendre la Bona Nova i fer-ne vida.

Jesús mateix és va admirar davant el centurió:

«Us asseguro que no he trobat a Israel una fe tan gran». Mt 8,10).

Evangelitzar i deixar-se sorprendre significa també reconèixer el poder de seducció que l'Evangeli té en sí mateix i per sí mateix. Significa reconèixer amb sorpresa que la figura de Jesús segueix intacta en la nostra societat i que tot ésser humà el pot conèixer un moment o altre de la seva vida. Tothom té el seu «moment de Déu».

Tal com he dit, l'Esperit bufa on vol i com vol. Quan sembla que el cristianisme va perdent el seu ardor, es quan sorgeix un món laic, que arriba per camins insospitats, per fer renéixer de nou l'Evangeli, potser d'una altra forma o manera, potser sense ser-ne conscients, però un nou evangeli. Molts cristians, queden esgotats intentant mantenir l'estructura que fins ara ha tingut l'església i està a punt de desaparèixer, i el que fan és alentir la seva desaparició, dificultant el pas a una nova forma d'evangelització.

No es pot programar allò que està creixent de forma misteriosa, només es pot ajudar a que creixi. I és evident que no serà fruit dels nostres esforços, serà un fruit que ve de dalt, inesperat, sorprenent, fruit de la intervenció de l'Esperit Sant en el cor de les persones. Ja vaig comentar en un moment del treball, que les metodologies, idees, programacions, poden ser moltes i variades segons l'època i moment, i fan

falta, però l'evangeli i la irrupció de l'Esperit Sant en les persones, només és un i no varia, encara que les persones variïn, ell es manté per sempre igual i fidel.

Tota aquesta transformació, demana una acceptació des del cor i una descoberta del què s'escull, per què s'escull, i què significa. Aquí s'hi vincularia la catequesi en tota la seva riquesa. És necessari l'anunci de la fe com també ho és la catequesi, però tal com s'ha anat veient en tot el treball, l'època que es viu marca les prioritats.

Quan l'anunci de l'evangeli i la catequesi es proposen confiant en Déu, la sorpresa pot ser gran. La Gràcia de Déu pot guiar, transformar i sorprendre fins al punt que es pot entendre a St. Pau quan diu:

«Ja no soc jo qui visc; és Crist que viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi». Ga 2,20).

L'Esperit aprofita aquesta docilitat per configurar a les persones a Crist, pastor i mestre, i així poder actuar com a mitjancers seus.

Quan el catequista es transforma, les seves facultats i accions és modifiquen, en certa part és divinitzen. La unió íntima amb Crist és la font i la clau de la renovació de la pastoral catequètica i de totes les comunitats cristianes. Res pot arribar sinó de Jesucrist.

A Simó Pere, el pescador, que no havia pescat res en tota la nit, Jesús li diu:

«Tira llac endins, i caleu les xarxes per pescar» (Lc 5,4).

Pere i els seus companys ho van fer. L'acte més senzill de tornar a tirar les xarxes, però amb confiança, va aportar els resultats d'una pesca abundant.

Abandonar-se a la gràcia de Déu, confiar en Ell, és el més important. La tasca de l'evangelització, és difícil, perquè pertany a Déu, les persones som tant sols els instruments per fer l'acció, i si convé tornar a tirar les xarxes, les vegades que convingui. És Déu qui fa créixer el que humanament es pot plantar.

«Amb el Regne passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com». (Mc 4,26-27).

Quantes vegades la tasca d'evangelitzador ha resultat esgotadora, potser perquè no es té en compte que és Déu qui evangelitza!! Les persones tant sols haurien de confiar, posar-hi la il·lusió i plantar la llavor, i sense saber com ni quan, donarà el seu fruit.

S'hauria de saber deixar de banda l'omnipotència pastoral i evangelitzadora, el control catequètic, per orientar-se a l'espiritualitat de l'encaminar-se cap a Déu i abandonant-se a l'Esperit.

Evangelització? Catequesi? S'interfereixen? Es complementen?

La gràcia és l'acció de Jesucrist en el cor de la persona. Si una persona es converteix a Crist es per gràcia i és quan li cal un aprofundiment per poder assumir aquesta gràcia que ha rebut. La catequesi hauria d'ajudar en aquest procés. El primer anunci no s'hauria de considerar com la primera etapa de la fe en la catequesi, sinó que seria el que va construint i embolcallant cada etapa de la catequesi.

Evangelització i catequesi – catequesi i evangelització, juntes per canviar els cors i així poder canviar el món. Evangelitzar sempre que sigui oportú, repetir el missatge de salvació, tornar a tirar les xarxes tantes vegades com sigui necessari i al mateix temps intentar viure i experimentar la força que embolcalla aquest missatge, intentar que cada persona conegui i experimenti l'amor que Déu li ha regalat dins el seu cor, sempre guiats per l'Esperit Sant.

.- BIBLIOGRAFIA

Recursos (autors i llibres principals estudiats, consultats i altres recursos....):

*PÀGINES I ENLLAÇOS A INTERNET:

- Nueva evangelización.
<http://www.alfayomega.es/2985/entonces-en-que-consiste-la-nueva-evangelizacion>
- NUEVA EVANGELIZACIÓN, NUEVA CATEQUESI, VIDA NUEVA.
www.vidanuevadigital.com/2012/05/25/nueva-evangelizacion-nueva-catequesis/
- NUEVA EVANGELIZACIÓN, NUEVA CATEQUESI, NUEVOS CATEQUISTAS.
www.almudi.org/articulos/1544-nueva-evangelizacion-nueva-catequesis-nuevos-catequistas
- PAPA FRANCESC «*La joya de l'evangeli*», «*Evangelii Gaudium*». Exhortació apostòlica. Col·lecció documents del magisteri. Ed. Claret
www.servicioskoinonia.org/boff/articulo.php.num.715

*LLIBRES:

- FOISSON, A., «*La catechesse dans le champ de la communication*», PARIS. 1990
- FOISSON, A., «*Dieu toujours recommencé. Essai sur la catéchèse contemporaine*». 1997
- GEAVERT, J., «*El primer anuncio*», *Proponer el evangelio a quien no conoce a Cristo*. Ed. Sal Terrae.
- PRAT, R., «*La misión de la Iglesia en el mundo. Ser cristiano hoy*». Secretariado Trinitario. Salamanca 2004. Pàg. 129 ss.
- Directori General per a la Catequesi, Ed. Claret 1997
- Directori General per a la Catequesi, Ed. Claret 2020

*DOCUMENTS:

- CARDENAL JORGE BERGOGLIO, *Homilia «Encuentro Diocesano de catequistas»*, 11 marzo 2000
- CONCILI VATICÀ II, «*Lumen Gentium*»; «*Gaudium Spes*»; «*Ad Gentes*».
- RICA, *Ritual d'iniciació cristiana per adults*.

*CARTES I EXHORTACIONS APOSTÒLIQUES:

- PAPA PAU VI, Exhortació Apostòlica «*Evangelii Nuntiandi*», E.N. 18
- JOAN PAU II, Exhortació Apostòlica, «*Catechesi Tradentae*», 1979
- BENET XVI, Carta Apostòlica «*Ubicumque et Semper*», 21 setembre 2010
- PAPA FRANCESC, «*La joya de l'evangeli*», «*Evangelii Gaudium*» col·lecció documents del magisteri. claret.

*QUADERNS:

- LA CONVERSIÓN Y LA CATEQUESIS, *Equipo Europeo de Catequesis (eec) ppc, cuadernos aeca*

DISCURSO A LOS PARTICIPANTES EN EL ENCUENTRO INTERNACIONAL, «*La iglesia en Salida*», recepción y perspectivas del evangelio gaudium. Actualidad Catequética 2019 .

JOAN PAU II, «*Discurs del consell de les conferencies episcopals d'europa*», 1985.